

LIKOVNI
NATEČAJI

ŠPORTNI
DNEVI

DAN
ŠOLE

LITERARNO
USTVARJANJE

ŠOLA V
NARAVI

ISKRICE

BRALNA
ZNAČKA

PRENOVLJENA
ŠOLA

EVROPA V
ŠOLI

BAZAR

TEHNIŠKI
DNEVI

ŠOLSKI
UTRINKI

Šolsko leto se hitro izteče. A pogled v preteklost pokaže sadove dela, raznolikost doživetij in obilico iskric v očeh. Misel steče od učenca k učencu, od ene naloge k drugi nalogi, od ogleda k ekskurziji, od treninga k tekmi, od prvošolčka k devetošolcu ... Malčki v enem letu zrastejo, v devetih letih pa dozoriijo za odhod v drug svet. Ostanejo pa spomini, zapisani v mislih in na papirju.

Naj iskrice s šolskih hodnikov in učilnic razveselijo avtorje prispevkov.

Naj utrinki šolskih prizadevanj ostanejo kot dokument časa, ki je minil.

Naj počitniška doživetja razveselijo šolski vsakdan v novem šolskem letu.

Milena Žičkar Petan

Anamarie Vodopivc, 9. a

Iskrice: glasilo OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Besedila: učenci OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Mentorice: učiteljice OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Uredniški odbor: Anja Pirc, Maja Zakšek, Maruša Bračun, Nika Gošek

Računalniško oblikovanje: Maja Budna

Jezikovni pregled: Milena Žičkar Petan

SLOVENIJA

Svet je poln čudes,
 a meni je všeč Slovenija, prav res.
 Vem, da ni velika,
 a zanimiva je njena oblika,
 da te kar k njej mika.
 Od alpskih višin do panonskih nižin
 se skriva prav veliko veličin.
 Na primer, s slovenskih gora
 se vidi skoraj pol sveta.
 Ali pa Panonska nižina,
 kjer je velika ravnina.
 Z dinarsko–kraškega sveta
 se pride do slovenskega morja.
 Kot sem že rekla:
 Čeprav je Slovenija majhna domovina,
 smo vsi v njej kot ena velika družina.

Anja Pirc, 6. a

Ti moja domovina,
 vsak dan gledam,
 kako te onesnažujejo.
 Oh, ti moja domovina,
 ko bom odrasel,
 bom poskrbel,
 da te varujejo.

Maj Brinovec, 6. a

Kakor kokoška sredi Evrope čepi,
 si njenih lepot vsakdo želi.

Njena roža na prekmurski ravnini leži,
 se Triglav na njenem repu bohota.

Z rekami prepletena,
 z zelenim bogastvom obdarjena,
 in ko jezero v Cerknici presahne,
 kaplja s stalaktita v Postojni kapne.

S ponosom povem vsem,
 da Slovenka sem.

Maja Zakšek, 6. a

Naše pokrajine žari lepota,
 milina, svežina, naravni objem.
 Je lepa Slovenija, naša kraljica,
 vrhov in dežel vladarica.

So reke kristalne ob zori in mraku,
 rastline spomladi pokukajo ven.
 Toplina v meni se je prebudila,
 ker vem, da tu je moj dom.

Ker samostojna država smo,
 imamo svojo zastavo:
 rdečo in modro in belo.
 Po grbu pretakata se modri reki dve,
 tri zvezdice pa nad Triglavom spe.
 Bela je naše nebo,
 modra morje in reke so,
 rdeča predstavlja našo zemljo.

Ker dan samostojnosti je,
 ga bomo praznovali tisti,
 ki se nam pomembno zdi,
 da Slovenija svobodna živi.

Pia Marie Ružič, 5. a

JESEN

JAZ
SEM LIST
JAZ SEM
LIST! ZDAJ NA
TLEH LEŽIM
IN VESELO SE
SMEJIM. MIMO
MENE HODIJO
IN ME GLEDAJO.
JAZ SEM
LIST.

J
A
Z
S
E
M
L
I
S
T

Anže Škoda, 5. a

Lara Zupanc, 9. a

Moj prvi šolski dan

Preden sem prvič odšla v šolo, sem bila vesela, a tudi zaskrbljena. Nisem vedela, kaj naj pričakujem. Vedela sem, da bom spoznala nove prijatelje, kar se je tudi dokazalo, saj imam v našem razredu najboljše prijateljice.

Celo noč nisem mogla spati, ker sem bila na vrhuncu moči. Razmišljala sem, kaj se mi lahko pripeti na ta težko pričakovani dan. Zjutraj sem vstala iz postelje ob petih zjutraj. Imela sem še čas za risanke. Moje najljubše risanke so bile Winx, Pujsa Pepa in Medvedek Pooh. V šolo smo takrat morali priti šele ob devetih. Te ure so se vleklye kot še nikoli. Bila sem napeta, stiskalo me je pri srcu. Čutila sem svoj srčni utrip in mislila sem, da mi bo srce razneslo od pričakovanja in vznemirjenja. Kar nekajkrat sem pregledala šolsko torbo, da vidim, če imam vse potrebno. Torba je bila roza z bleščicami in rožicami ob strani. Oblekla sem se v kavbojke, majico pa sem imela rumeno kot sredina rož na moji torbi. Hotela sem biti lepa, zato mi je mami spletla kito. Zunaj je bilo lepo sončno dopoldne, veter je na vsake nekaj časa popihljaj in ptice so prav lepo pele, bližnji potok pa je šumel tako lepo, kot še nikoli. Pojedla sem zajtrk in si oblekla doma spleteno jopico, ker se mi je to zdelo edinstveno. Ko sem hodila po stopnicah navzdol, me je mami fotografirala. Ko pogledam to sliko, ki jo imam skrbno shranjeno, se mi zdi, da vidim ponosno mlado deklico, ki stopa po stopnišču navzdol. Moje domneve so se uresničile, bilo je edinstveno, skupaj z mojimi novimi sošolci smo izdelovali pikapolonice, se smejali, igrali, skratka imeli smo se lepo. Še zdaj se velikokrat spomnim najlepših utrinkov tistega dneva, ki mi pogrejejo srce. Moji takrat novi sošolci so najboljši. Z vsakim od njih se razumem prav dobro. To, da vidim njih, me razveseli, oni mi nekako dajejo voljo, da se vsak dan zbudim in se nasmejanega obraza odpravim v šolo. So moji najboljši prijatelji, ki me vedno nasmejijo.

Prvi šolski dan je bil res poseben, kot čisto vsak v mojih osmih letih šolanja z najboljšimi osebami. Naučila sem se, da je vredno poskusiti novo, saj to vedno postane tudi staro. To izkušnjo ne bi zamenjala za nič na svetu, saj je pustila lep spomin v mojem življenju in globok odtis v mojem srcu.

Klara Mlinarič Jazbinšek, 8. a

Andrej Rozman Reza

Od srca smo se nasmejali,
ko gospoda Rozo smo spoznali.
Res je hudomušen in nasmejan,
tako da kljub dežju bil je prav topel dan.

Koliko šal, pesmi in ugank povedati je znal,
tako da do solz nas je nasmejal.

Kaja Resnik, 6. a

ŠOLSKE PREDMETI IN POKLICI

Astronomija

Učenci smo na tehniškem dnevu v ponedeljek, 9. 2. 2015, spoznavali astronomijo.

Na začetku smo spoznali infrardečo svetlobo ter si jo tudi ogledali s pomočjo telefonske kamere. Skozi posebno napravo smo opazovali svetlobo različnih žarnic. Spoznali smo tudi razdalje med planeti in Soncem ter njihove velikosti. Sledil je obisk planetarija, kjer smo veliko izvedeli o osončjih, orientaciji z zvezdami, površjih planetov in drugih vesoljskih telesih. Zatem pa je sledil ogled zvezdnih kart, pridobili pa smo tudi veliko informacij o daljnogledih, satelitih, površjih planetov, lun, asteroidov ... Za konec pa smo se razdelili v štiričlanske skupine ter izdelali vodne rakete. Po eni uri rezanja, lepljenja in risanja smo se z njimi podali na šolsko igrišče. S tlačilkami smo jih izstrelili nekaj 10 metrov daleč. Hitro smo ugotovili vzroke za dolžine letov. O njih smo se tudi pogovorili in že se je pouk končal.

Lea Petrišič, 7. a

PRI ŠPORTU

Pripravimo si vse stvari,
zraven pa zabave ni.
Ko pridemo v telovadnico,
začnemo delat vajico.
Včasih se igrice igramo
ter kdaj pa kdaj poklepetamo.
Seveda nas kaj tudi boli,
ker se hočemo izogniti oviri,
ki pred nami stoji.
Delamo veliko stvari,
ki so zdrave za nas in odrasle ljudi.
Včasih smo žalostni,
ker smo poredni in igrice ni.

Luka Kolenc, Gašper Colarič, Leon Drstvenšek, 3. a

USTVARJALI SMO ZA EKOBRALNO ZNAČKO

V mesecu februarju sva s Kristjanom odšla k Hani domov. Tam je že čakal Domen. Skupaj smo pregledali besedilo pravljice Deklica z vžigalicami. Ponovili smo celo zgodbo. Na koncu, ko smo se naučili pripovedovati, smo se za nagrado še malo poigrali.

Za to predstavitev smo se pripravljali en teden, včasih smo ponavljali tudi zjutraj v šoli.

Ko smo zgodbo o revni deklici predstavili pred razredom, so bili sošolci navdušeni. Tudi mi, nastopajoči, smo bili veseli, da smo tako dobro predstavili zastavljeno nalogo.

Lara Larisa Dular, Kristjan Kozmus, 3. a

PRI LIKOVNI UMETNOSTI

V sredo, 11. 3. 2015, smo oblikovali kipe svojih babic. Za delo smo potrebovali glino, ki smo jo najprej dobro zgneti. Ko smo kip naredili, smo ga zgladili z vodo. Z zobotrebcom smo izdelali podrobnosti. Izdelek smo delali dve šolski uri. Ta likovna dejavnost se nam je zdela zelo zanimiva. Nastali so res lepi kipi.

Aljaž Belinc, Lovro Fila, 3. a

ČAROBNA RADIRKA

Čarobna radirka hitro hiti.
Je lepa in debela kot kit
in tako je zaposlena,
da nima časa za nakit.
Skače po zvezku in drugih stvareh,
Juretu pa zraven vzbuja velik smeh.
Čarobna je, ker je in spi,
saj je popila sirup, ki se mu reče TISPI.

Leon Drstvenšek, 3. a

Učenci 3. razreda so predstavljali poklice

STROJNI VZDRŽEVALEC

Ko v proizvodnji javijo okvaro stroja, poskuša vzdrževalec najprej ugotoviti vzrok okvare. Nato po potrebi stroj razstavi, da zamenja ali popravi okvarjen del. Servise opravlja redno, da zagotovi pravilno delovanje stroja. Pri delu uporablja različna orodja in pripomočke, kot so ključi, izvijač, kladivo in druga orodja. Uporablja načrt in seznam naprave, kjer so prikazani deli za zamenjavo. Delovna področja so servisna in strojna podjetja, proizvodnja in proizvodne linije.

Znanje si pridobi v srednji in na visoki šoli, največ pa ga pridobi z izkušnjami. Obiskuje različna izobraževanja, kjer se pouči o novostih. Vzdrževalec mora biti natančen, vztrajen in zgovoren, saj mora sodelovati tudi z drugimi vzdrževalci in upravljavci strojev. Vzdrževalec pogosto dela v izmenah. Za varnost pri delu potrebuje zaščitno obleko, varnostno čelado in zaščitne čevlje.

Po tem poklicu je trenutno veliko povpraševanje.

Anej Gorenc, 3. a

POKLIC AVTOMEHANIKA

Dela, ki jih opravlja avtomehanik, so tekoče vzdrževanje vozila, popraviljanje vozila, menjava delov in popraviljanje klime.

V avto dolije ustrezno tekočino, zamenja pnevmatike in izrabljene dele ter z merilnimi napravami ugotavlja napake na vozilu. Za opravljanje svojega dela potrebuje različne delovne pripomočke. V delovnem prostoru ima delovno mizo, brusilne naprave, različne kompresorje, avto dvigalko, vulkanizerski stroj, merilne in kontrolne naprave, osnovno in specialno orodje ter različne materiale.

Avtomehanik popravlja vozila v avtomehanični delavnici, po potrebi pa tudi na terenu. Da dobro opravi delo, mora poznati delovanje motornega vozila, predvsem mora biti spreten, natančen in dosleden.

Po izobrazbi je serviser vozila. Končni izdelek avtomehanika je popravljeno in vzdrževano vozilo.

Živa Milar, 3. a

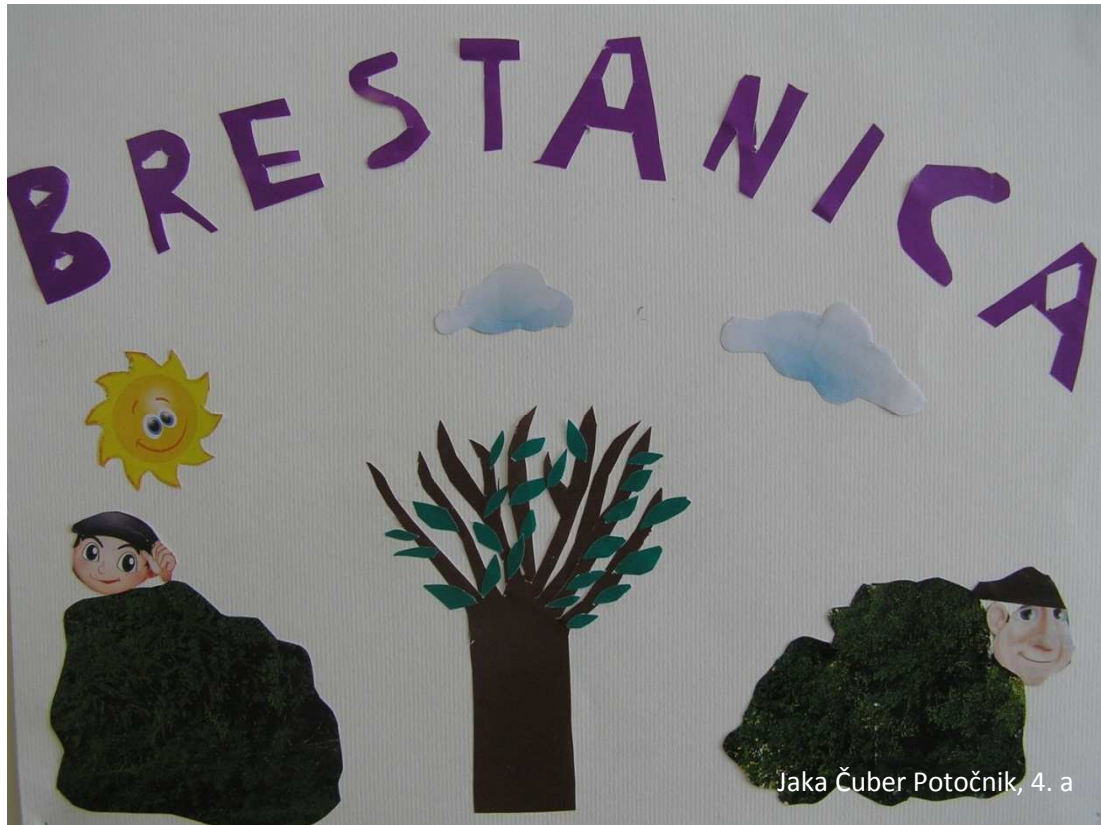
Vabilo na strašljivo noč

Ob strašljivi noči bo zvečer pogreb,
za njim bo izbran najboljši skelet.
Opolnoči je na vrsti tuljenje v luno,
zraven prigrizki s surovo tuno.
Poskrbljeno bo za kosilo,
kup »krvodajalcev« bo za jedilo.
Ob dveh je na vrsti kegljanje,
namesto krogel bodo lobanje.
Ob štirih bo izbrana najgrša maska,
za tem pa tekmovanje,
kdo grozljivejše po steni praska.
Ob šestih bo mesarsko klanje,
ob zori pa v krstah spanje.
Strašljivo vabljeni!

Maja Budna, 8. a

Neža Škoda, 9. a

Jaka Čuber Potočnik, 4. a

Saša Radej, 5. a

ZIMA

Zima

Prišla je zima. Medved se je najedel in šel v brlog. Legel je in zaspal. Prišla je pomlad. Živali so se prebudile. Prišli so gozdarji. Živali so se prestrašile in zbežale.

Sergej Štampalija, Tian Roršek, Tilen Hrušovar, 2. a

Zimska šola v naravi šestošolcev

V ponedeljek, 12. 1. 2015, smo 6. a razred odšli v šolo v naravi na Ribniško Pohorje. Tam smo utrjevali naše smučarsko znanje, nekateri pa so se smučati učili. Da bi preverili naše znanje o smučanju, smo v četrtek imeli tekmovanje v alpskem smučanju.

Nenavaden prihod

Vozili smo se tri ure. Na cilju nam je voznik pomagal zložiti kovčke na stran. Nato pa zaslišim zvok motorja. Spraševal sem se, kaj bi to bilo. Potem jih pa zagledam. Motorne sani! Še nikoli prej jih nisem videl. Bile so velike, črno-rdeče s prikolico. Zdele so se mi super. Učenci smo zložili kovčke na sani in prikolico ter se z učiteljicama odpravili proti koči, kamor smo hodili 20 minut. Sani so to razdaljo prevozile v samo treh minutah. Bile so res hitre.

David Lackovič

Ko nas je avtobus pripeljal na parkirišče, smo dali potovalke, smuči in torbe za smučarske čevlje iz avtobusa. Čez nekaj časa se je pripeljal lastnik koč z motornimi sanmi in prikolico, kamor je dal naše stvari. Odpravili smo se peš do Ribniške koč, jaz sem bil pri približno 50m stran od parkirišča že utrujen, ker se je sneg ugrezal. Med potjo sem videl hišo in sem se pošalil, da je tisto Ribniška koč in sem potem izvedel, da je res. Med potjo sem se pogovarjal z Janom, zakaj ne naredijo gondole, ker bi šlo hitreje. Potem sva videla, kako daleč je še koč, midva sva bila pa že čisto utrujena. Jaz sploh nisem vedel, kako veliko kilometrov smo prehodili. Ko smo hodili, je mimo nas dvakrat šel lastnik z motornimi sanmi, mi pa smo končno prišli do koč, kjer nas je že čakal čaj.

Klemen Novak

Bolezen

Zelo sem se veselil zimske šole v naravi na Ribniškem Pohorju. Z mamico sva spakirala zimska oblačila, z atijem pa smuče in ostalo smučarsko opremo.

Ko smo prispeli na Ribniško Pohorje, je bilo lepo videti sneg. Koča je bila lepa in hrana je bila zelo dobra. Ampak noč iz torka na sredo je bila grozna. Bruhal sem, dobil prebavne motnje in slabo sem se počutil, zato sem tudi malo spal. Zjutraj se nisem dobro počutil, šel sem na zajtrk, a mi ni dišal, spil sem samo čaj. Zboleli smo štirje učenci, zato smo namesto na smučanju sedeli na soncu in bili na svežem zraku. Takrat nam je bilo bolje, zato nas je učiteljica odpeljala na sprehod do zgornje Ribniške koče in do jezera. Po sprehodu sem šel v sobo počivat. Takoj sem zaspal. Spal sem do kosila. Počutil sem se bolje, a nisem veliko pojedel, kasneje sem s sošolci in sošolkami odšel na smučišče. Nekaj časa sem smučal, ampak mi je postalo slabo, zato sem odšel v kočo, kjer sem se ulegel, a bilo mi je še slabo in zato sem se odločil, da grem s Klemnovimi starši domov. Spakiral sem in odšel domov. Med vožnjo sem spal.

Zimska šola v naravi na Ribniškem Pohorju mi bo ostala v lepem spominu, saj sem se imel lepo. Škoda, da sem moral zaradi bolezni domov, saj bi še z veseljem ostal na tem lepem delu Slovenije.

Jan Bašek

Tekmovanji

Že zjutraj, ko sem se zbudila, sem v sebi čutila nekakšno napetost. Celo dopoldne sem smučala po svojih najboljših močeh, da bi se kar najbolje pripravila na tekmovanje. Popoldne po kosilu je učiteljica povedala, da sta učitelja Hojka in Aljaž že odšla pripraviti stezo za tekmovanje. Ko sem to zaslišala, me je zgrabil strah in nemir. Ob dveh smo se zunaj ogreli ter ponovili vrstni red tekmovalcev, katerega nam je prej povedala učiteljica. Da pa je bilo malo bolj zabavno, so nam dodelili tudi državo, za katero smo tekmovali. Jaz sem bila po vrstnem redu šestnajsta in tekmovala sem za Švico. Šestnajsto mesto mi je bilo v redu, čeprav sem hotela tekrovati med prvimi. Kasneje smo se po progi peljali za vajo. In ko smo prišli na začetek smučišča in se postavili po vrsti, me je bilo strah, a hkrati sem hotela biti pogumna. Začeli so tekmovanje in še preden bi si mislila, sem prišla na vrsto. Ko je učitelj smučanja Aljaž zavpil, naj se spustim, sem zaslišala svoje prijateljice, ki so navijale zame. Jaz pa sem smučala, kar se da najbolje in si mislila, da bo hitro konec. Med vožnjo me je bilo strah, a sem poskušala misliti na lepe stvari. Kar naenkrat sem zapeljala čez cilj in bila sem sproščena in ponosna nase, seveda pa sem čutila močno olajšanje. Medtem ko sem se s krožci peljala na vrh smučišča, sem si v glavi pela vse mogoče pesmi. Na vrhu sem se pridružila sošolcem, ki so tudi že tekmovali. S prijateljicami smo se pogovorile o tekmovanju.

Tinkara Robek

Tinkara Robek, 6. a

Učiteljica nam je povedala, da bomo imeli tekmovanje v alpskem smučanju. V četrtek smo pri prvem delu smučanja izvedeli, da bomo pred kosilom vlekli številke za štartna mesta. Odšli smo v kočo in želela sem vleči številko 6. Kmalu pa sem bila jaz na vrsti. Tako sem povlekla številko 2. Učiteljica me je določila za Hrvaško. Malo sem bila zaskrbljena. Za menoj je vlekla Tia. Ona pa je povlekla številko 1. Nato smo pojedli kosilo, se oblekli in obuli. Odšli smo ven, učiteljica nam je razložila, kako bo potekalo tekmovanje. Ampak mi smo imeli še veliko vprašanj. Zнала je na vse odgovoriti.

Povedala nam je, da imamo za ogrevanje 4 kroge. Ko sem peljala 2. krog, pa mi smučiči niso tako dobro drsele. Učiteljica me je vprašala, kaj je narobe. Povedala sem, da mi smučiči ne drsijo. Rekla je, naj si jih grem namazati s svečo. Tako sem drgnila s svečo po smučeh. Nato se mi ni več lepil sneg na smučeh. Odvozila sem še 2 kroga. Ko sem bila pred tekmo na vlečnici, pa me je postalo še bolj strah. Učitelj je rekel: »Pripravljeni, pozor, zdaj!« Tako je prva odvihrala Tia. Nato sem bila jaz na vrsti. Ko je učitelj rekel: »pripravljeni, pozor, zdaj!« sem se z vso močjo odrinila in odvihrala do cilja. Rezultate smo izvedeli naslednji dan. Jaz sem bila prva pri deklicah, pri fantih pa je bil prvi Žiga Maj. Vsi smo dobili medalje. Dobila sem priznanje za 1. mesto in za najboljšo smučarko.

Kaja Resnik

Po kosilu smo izžrebali štartne številke. Izžrebala sem številko šest. Potem smo se odšli urediti za na smučišče. Bilo me je zelo strah. Najprej smo imeli eno vožnjo med količki za vajo, potem pa je šlo zares. Postavila sem se v vrsto, ki se je začela hitro krajšati. Odšla sem na start, kjer je učitelj Aljaž rekel: «Hop!» Potem sem zapeljala. Veter mi je močno pihal v obraz. Ko sem prišla na cilj, sem si mislila, da bom med zadnjimi. Na vrh sem se odpeljala po vlečnici. Tako sem navijala še za druge. Naslednji dan nam je učiteljica povedala, kateri smo bili. Nisem mogla verjeti, da sem zasedla četrto mesto. Sledilo je nordijsko tekmovanje, pri katerem nisem bila tako uspešna. Nika me je zadnji hip prehitela in tako prva zapeljala skozi cilj. Čeprav sem se potrudila po svojih najboljših močeh, mi ta trud ni veliko pomagal. Vseeno pa sem se zelo zabavala in Niki privoščila zmago, saj je bila zelo hitra. Tako sem počakala med sošolkami in z Anjo sva kmalu odšli na motorne sani, ki nam jih je učiteljica obljubila.

Kristina Umek

Ko smo v četrtek pojedli odlične čufte, mi je postalo slabo. Zato sem odšla počivat v sobo in zamudila žreb štartnih števil. Izžrebali so mi številko sedemnajst. Nato pa mi je odleglo in odšla sem v jedilnico. Prišla pa sem ravno na določevanje držav. Meni so določili Rusijo. Zakaj ravno to državo, saj nima nobenega dobrega smučarja. Bolje bi bilo, če bi bila Nemčija. Odšli smo v sobe in se preoblekli. Odšli smo na smučišče. Tam smo si nadeli smuči in odšli do vlečnice. Ko smo prišli na vrh, smo po desni preizkusili progo. Spet smo odšli po vlečnici. Ko smo čakali na vrsto, me je bilo strah. Končno sem se spustila. Imela sem peti najboljši čas. Super zlata sredina.

Ta šola v naravi se mi je zdela super, čeprav nas je vmes zmotila viroza. Zdaj sem že bolj prepričana v svoje znanje smučanja. Zdaj bom lahko večkrat odšla smučat.

Špela Vasiljević

Ko smo prišli z alpskega, je sledil tek na smučeh. Med vzpenjanjem in spuščanjem po hribu smo ves čas padali po tleh. Smeha ni in ni bilo konec. Učitelj nas je snemal. Tudi on se nam je smejal. Trikrat smo se spustili in tekli po hribu. Bili smo zelo izmučeni. Odnegli smo smuči in jih pospravili. Odšli smo v jedilnico in si privoščili topel čaj. Ko sem se četrty dan zbudila, me je bilo malo strah. Vedela sem, da imamo tekmovanje. Med oblačenjem sem ves čas razmišljala, kako bomo tekmovali, če smo za vajo padali po tleh. Pred tekmovanjem sem bila zelo živčna. Za sprostitev sem telovadila in tekla okrog. Najprej sem tekmovala s Tio in jo premagala, potem z Markom, ki sem ga premagala za cel krog in na koncu je bil finale. Tekmovala sem s štirimi, in sicer z Mihom, Davorjem, Gregorjem in z Niko. Tik pred začetkom finala me je bilo zelo strah, bolel me je trebuh in mislila sem, da bom tisti trenutek bruhala. Ko je učiteljica oznanila začetek tekme, smo se spustili po hribu in se poganjali, kolikor smo mogli. Sošolci so nas spodbujali, kar mi je bilo všeč. Ko sem zagledala cilj, sem bila presrečna. Na koncu sem bila zelo izmučena, saj smo morali preteči dva kroga. Med prečkanjem ciljne črte mi je zmanjkovalo sape, zato sem padla na tla. Bila sem vesela, saj sem vedela, da sem prva.

Klara Drstvenšek

Potem ko smo prišli iz koč, kjer so se vsi preobuli, je vsak par dobil smuči. Zunaj so se preobuli v čevlje za tekaške smučke, nato pa so šli do učiteljice. Marko je padel takoj, ko je vstal s klopi. Po dolgem času je prišel Miha še v zadnji krog. Ko sem se le uspel obuti, sem odšel do smučišča. Prvi spust je bil strahoten in boleč, saj sem velikokrat padel. Drugi spust je bil malce boljši sploh zaradi tega, ker sem videl Marka, kako hudo se trudi priti do cilja. Potem ko je bilo vsega konec, smo imeli še veliko stvari za delati v koč.

Žiga Zupanc

Začelo se je v sredo po popoldanskem smučanju. Vsi smo že komaj čakali na to tekmo, še posebej pa jaz. Učiteljica nam je začela govoriti vrstni red za tekmovanje. Jaz sem bila v paru z Majo, na vrsti pa sva bili deveti. Nato smo si sezuli pancerce in odšli po smuči za tek na smučeh, ampak ker jih je bilo premalo, smo si jih morali menjati. Zaradi tega pa je prišlo do zamenjave vrstnega reda. Precej dolgo je trajalo, da so si nekateri obuli smuči za tek. Ko pa sta se dva oz. nekaj parov uredilo, se je tekma lahko pričela. In začela sta prva dva, ki nista skoraj nikoli padla, kar pa me je zelo presenetilo. To pa zato, ker ko smo šli pred dvema dnema, smo bili zaradi padanja ves čas na tleh. Sledila je smešna trojica, kajti eden je ves čas padal, druga dva pa sta šla zelo zelo počasi, da ne bi padla. Tako jim je sledilo še nekaj parov, nato pa sva bili na vrsti midve z Majo. Ko sva začeli s tekmo, sem že po nekaj metrih padla, Maja pa me je v tem času prehitela, ampak Maja je pa padla na ovinku in tam sem jo prehitela. V drugem krogu pa sem tekmovala z Niko, ki me je prehitela in se uvrstila naprej. Od vseh pa je bila najboljša Klara, ki je zmagala. Na koncu pa je sledilo presenečenje. Vožnja z motornimi sanmi. Bilo je zelo v redu in hitro.

Anja Pirc

Četrtekov večer

Veliko dobrih stvari se mi je dogajalo v zimski šoli v naravi. Smučal sem, zmagal na tomboli, sodeloval v kvizu, a mislim, da sem najbolj užival v četrtekovem večeru.

Končali smo s predavanjem in učiteljica nas je poklicala v klet. Najprej sem mislil, da bo vse potekalo tu. Davidu, ki je imel kitaro, je dala pesmi za igranje. Po kratkem prepevanju smo šli v jedilnico. Motil sem se, ko sem mislil, da bo vse potekalo dol. Začele so se predstavitve sob. Naša soba je začela prva. To smo bili Žiga, Filip, Grega, David s kitaro in jaz. Pridružil se nam je še Luka, saj je njegova soba razpadla zaradi viroznih razlogov. Naredili smo parodijo na pesem »Get Lucky«, ki govori o tem, kako smo prišli in kako bomo odšli iz zimske šole v naravi. Dobro smo zapeli in po treh drugih točkah se je pričela zabava.

Šmučarskih pet

Ko se **Tia** nasmeji, cel svet poživi!

Nika rada z medvedki se igra, saj vedno enega vrže na tla!

Klara vse poje, saj pri kosilu nič ne ostane od nje!

Kaja vedno zaloge hrane ima in vse deliti zna!

Maja vedno hitro zaspi, saj je vedno utrujena do kosti!

Tia, Nika, Klara, Kaja, Maja

Ledene sveče

Taja rada govori,
zvečer pa zelo hitro zaspi.

Počasi se oblači,
da te meje prekorači.
Na smučkah se super drži,
a v pancernih nerada stoji.

Špela je gimnastičarka prava,
zato na drogu visi kakor zastava.

V njeni družbi dolgčas ni,
saj zmeraj nas do solz nasmeji.
V šoli v naravi na smučeh stoji,
ko pade na rit, se vedno smeji.

Kristina prijateljica prava je,
saj z nami vedno smeje se.

Ko na violino zaigra,
se nam v glavi zavrti pravljica.
Vsak si Kristinine družbe želi,
saj z njo slabega ni.

Anja na smučišču kar blesti,
saj ni ji problem iti na smučī.

Ko pancernje obuje,
si jih rada tudi kmalu sezuje.
Po snegu rada poskakuje
in naravo raziskuje.

Tinkara je pametna in vesela
in smučarsko znanje bi rada imela.

V prostem času rada se smeji
in nikoli ničesar ne zamudi.

Taja, Špela, Kristina, Anja, Tinkara

Maj Brinovec, 6. a

Klara Drstvenšek, 6. a

Pred večerom smo lahko izbirali, katero glasbo bomo predvajali. Takoj se je začelo plesati, skakati, kričati in piti. Jaz sem tako plesal, da so me že začeli spraševati, kaj mi je. Še učiteljica se je nekajkrat zavrtela. Enkrat me je celo spodbudila, da sem šel plesat z dekleti. Večer je trajal in trajal, dokler nismo odplesali zadnje pesmi. Po večeru smo se morali še umiti in iti spat.

Še v postelji sem razmišljal, kako sem se zabaval in želim si, da bi se taka zabava še kdaj ponovila.

Maj Brinovec

Bil sem v Planici

petek, 20. 3. 2015

Začelo se je zgodaj zjutraj, ko sva se z atijem odpravljala v Planico. V Planico sva prišla ob 10. uri. Nato smo čakali štiri ure, da sva videla poskusno serijo. Čez 45 minut se je začela tekma. Čakala sva Petra Prevca, da se spustil po skakalnici. Skočil je kar 248,5. Vsi smo bili navdušeni. V drugi seriji smo čakali Jurija in Petra. Ko sta se spustila po skakalnici, smo doživeli dvojno slovensko zmago.

sobota, 21. 3. 2015

V soboto nisem mogel iti v Planico, ker so bile karte razprodane, zato sem tekmo gledal na televiziji. V Planici je bil kar močan veter, da so morali znižati zaletišče. Slovenci smo odlično skakali in smo bili po prvi seriji na prvem mestu. Čakali smo informacije, ali bo finalna serija in zgodilo se je, da je bil premočan veter, zato so odpovedali finalno serijo. In tako je Slovenija zmagala.

nedelja, 22. 3. 2015

V nedeljo smo šli ob 6. uri zjutraj v Kranjsko Goro. Parkirala sva pred hotelom Kompas. Tam sem srečal Jana. Skupaj smo šli z avtobusom v Planico. Peter Prevc je vodil po prvi seriji in to je dobro kazalo za veliki kristalni globus. V finalni seriji je Jurij Tepeš poletel 244,5 in zmagal. Peter Prevc pa je bil drugi. Veseli Slovenci smo šli domov in upamo, da bo tako tudi naslednje leto.

Nejc Kozole, 7. a

PIŠMA MARTINU KRPANU

Peca, 9. 6. 1770

Dragi Martin Krpan!

Veliko sem slišal o tebi in tvojem življenju. Vem, da si dobrega srca in tudi spremljal sem tvojo borbo z Brdavsom. Takega človeka redko srečaš, da se takole poda v boj. Brdavs se je imel za najmočnejšega, a ti si mu pokazal, kdo je glavni. Želim si, da bi prišel k meni, ker tudi jaz potrebujem pomoč. Tako moder človek kot si ti, bo pometel z osebo, ki mi dela težave.

Lep pozdrav,

kralj Matjaž Jani

Dunaj, 16. 11. 1776

Dragi Martin Krpan!

Gotovo se me še spomniš, saj sva se srečala pred tremi leti, ko si nam Dunaj otel Brdavsove pogube. Pišem ti, da se ti opravičim za zadnjič, v hudi jezi, izrečene besede. Lipo sem ti že zdavnaj oprostila. Na našem vrtu zdaj raste hrast, na katerem ptički pojo kot na nobenem drugem zelenju. Pa tudi za hčer mi prosim oprost, ker ne mara, razen tebe, nikogar drugega, kakor rešitelja svojega mesta. Tudi v zakon ti jo dam, če jo po mojih besedah sploh še maraš. Pa piši nam kaj, Krpan! Na dvoru bomo zelo veseli tvojega pisma!

Lep pozdrav,

cesarica Lea

Brestanica, 20. 7. 1919

Dragi Martin Krpan,

ti si moj prijatelj, ampak ti sporočam, da prideš na dvoboj. Kralj mi je ukazal, da te ubijem, ker si se poročil z mojo sestro. Zato pridi na hrib Sremič, kjer se bova spopadla. Jutri ob 15. uri te bom čakal na jasi sredi gozda. Bodi pazljiv in se dobro opremi, ker v tem temačnem gozdu čakajo zveri, ki pojejo vse, kar vidijo. A imajo šibko točko na levi nogi. Imaš srečo, da sem prijazen.

Lep pozdrav,

kralj Matjaž Miha

Dunaj, 21. 3. 1919

Dragi Martin Krpan!

Pozdravljen! Nazadnje sva se videla skoraj pred letom dni. Takrat se nisva poslovila, kot se spodobi, temveč sva se poslovila sprta. V sebi imam nenavaden občutek. Premišljevala sem, kako sva se sprla zaradi podrte lipe in moje hčere – princese. Dolžna sem ti opravičilo zaradi mojega obnašanja in poniževanja. Zato se ti iz srca opravičujem. Zahvaljujem se ti, za vso garanje in okruten boj z Brdavsom, ki si ga naredil za naše mesto in nas – ljudstvo. K opravičilu sta pristopila tudi moj mož – cesar in hči – princesa. Tudi minister Gregor se ti želi še posebej opravičiti. Pošilja ti mošnjiček zlatih cekinov za odkup. Ves dvor in Dunaj se je zavedal, kakšno škodo bi lahko povzročil Brdavs. Ker nisi hotel sprejeti naše nagrade, te zato tebe in tvojega konja vabimo na Dunaj, kjer ti bomo priskrbeli bogat hlev in velik dvorec, kjer boš lahko živel. Naše kuharice ti bodo priskrbele meso, 20 hlebcev kruha ter vino. Dobil pa boš tudi delo. Cesarstvo pa bo obnovilo tvojo rodno vas Vrh pri Sveti Trojici. Še posebej pa sva s cesarjem premišljevala o najini hčeri. Odločila sva se, da tak kot si ti: močan, delaven in pameten mož, lahko omožiš najino hčer. Zdaj je ta nenavaden občutek v meni izginil. Pozabila pa sem ti tudi omeniti, da namesto posušenega lipinega štora sedaj stoji še lepša cvetoča lipa. Upam, da si sprejel opravičilo in se boš vrnil na Dunaj, saj te bomo verjetno potrebovali. Kmalu se vidimo!

Lep pozdrav!

cesarica Maruša in dvor

MALE DOMISLICE IZ PRVEGA RAZREDA

OLIVNO PERO – NALIVNO PERO
VONDENE BARVICE – VODENE BARVICE
SMRKAVI VRŠIČKI – SMREKOVI VRŠIČKI
MAHOVKA – MAKOVKA
BLONDASTE LASE – BLOND LASE
KOČNIKI – KOMOLČNIKI
... SE PELJEM 30 KM NA URO ... - MOJ NASLOV
... NA HRIBČKU NAVZGOR ... - MOJ NASLOV
MAČJETAN KOVIČ – KAJETAN KOVIČ
PECIVO – VEZIVO (MIŠICE)
STROGOFIRAL – FOTOKOPIRAL

Frane Milčinski – Ježek

Za poredne otroke

Ej buče nabrite, prefrigane, zvite,
naj sreča vas spremlja povsod...

To pesmico malo
bomo nadaljevali za šalo.
Pošiljamo jo porednim sedaj,
prebrati jo morajo
in ponavljati kot papagaj.
Če nekoč bodo pridni postali,
jim bomo lahko še več pesmic poslali.
Če pa bodo poredni ostali,
bodo v pridnosti vedno mali!

Zgrabimo te razgrajače,
oblecimo jim prave hlače!
Pogumno skupaj stopimo,
v igro jih vključimo!

Če nagajate mami,
se umirite in zaspite!
Ko se zbudite,
pridni bodite!
Če se ne umirite,
pa po riti jih dobite!

Marko, David, Eneja, Klara, Tjaž, Matija, Nejc, 4. a

Čisto narobe

Najmanj priljubljena,
a najbolj zdrava
je na tem svetu čokolada.
Boljša je zelenjava,
a kaj, ko jesti mi je ne pusti mama.
Rože na travniku smrdijo,
stare nogavice pa dišijo.
Da zvečer se lažje zaspi,
pije se monster energy.
Uspavalne tablete
pa so le za najboljše atlete,
da bodo polni energije
in da moč jim vlije.
Vsi želijo brati,
ne pa igrice igrati.

Anja Pirc, 6. a

Poušvarjanje Majnice

Vse teče in teče in raste v množino,
samo skupina,
v kateri dober duh biva,
je nerazdružljiva.

Žiga, Gregor, 7. a

Vsak gre z nekom vštric

Vsak gre z nekom vštric.
Veter z jato ptic,
morje z mornarjem,
koliščar z barjem,
črta z ravnilom,
krog pa s šestilom.

Vsak gre z nekom vštric.
Oblak z nebom,
oganj s polenom,
mama z očetom,
a z mano deklica mila
ni več vštric hodila.

Maruša Bračun, Lea Petrišič, Lana Radej, 7. a

Njena zgodba (nadaljevanje)

Enkrat sem ga spet videla
in ga ogovorila,
od sreče bi najraje na ves glas zavpila.

Kmalu sva par postala
in se skupaj v svet podala
ter ljubezni se predala.

Nika Gošek, Alja Skrbinek, 7. a

Dobre misli o očkih in mamicah

Vesela sem, da podpora mi daješ in vztrajen si z menoj.

Čas si vzameš zame, zato vesela sem zelo.

Si kot drevo, ki zraste in postane vse močnejše.

Včasih se tega ne zavedam, ampak zdaj to vem.

Kristina

Ti si na svetu najboljši ati,
zato ti teh nekaj besed poklanjam.

Ker si le eden edini ti,

povem ti,

da rad te imam.

David

Vesela sem, ko si vzameš čas zame. Podpiraš me pri vsem, kar počnem. Vedno si natančen, ko delaš. Vsakič mi rečeš, naj gledam naprej, zato te imam rada.

Nika

Čestitam ti za najbolj natančnega, vztrajnega in vsestranskega atija.

Želim, da bo za vedno tako.

Filip

Eva Sluga, 1. a

Kadar me žalost doleti,
mi ati na pomoč prihiti.
Ko imam kakšne težave,
si ati vedno čas zame vzame.
On je najbolj prijazen.
Kadar je ob meni, prežene vso bojazen.
Ampak vem, da tudi kadar je hud,
vame vloži ves svoj trud.

Anja

Ati zlati hvala, ker si prijazen, me podpiraš, si vzameš čas zame, si potrpežljiv in delaven. Čeprav si včasih strog, te imam rad. Ti si eden in edini.

Luka

Hvala za ves tvoj trud. Si zelo prijazen, potrpežljiv in delaven, zato te imam rad. Si tudi zelo natančen in me podpiraš.

Žiga Maj

Zelo cenim tvojo pomoč, trud, veselje, prijaznost, delavnost, spodbudo ... Daješ mi veliko podporo in te imam zelo rada. Ti si najboljši oče!

Kaja

Vedno si pogumen in delaven. Ko se kaj pokvari, ti hitro to popraviš. Pri delu si vedno natančen. Rad pomagaš in se trudiš, da imaš čas zame.

Urban

S svojim trudom in podporo vsak dan si mi v oporo.
Moraš biti strog,
saj opravljaš veliko očetovskih nalog.
Doma veliko postoriš,
s svojim delom me navdušiš.
Vsak dan kaj pošališ se
in s tem vedno nasmeješ me.

Maja

S svojim trudom odpiraš mi svet,
v katerem si dobrodošel spet in spet.

Maj

Mami, rada te imam
in to vedi vsak dan.
Z nasmehom lepši dan pričaraš,
saj slabe volje ne maraš.
Skupaj se smejiva
in se veseliva.
Ko pa žalostna postanem,
mi ti z objemom zaceliš vse rane.
Danes je materinski dan
in rada te imam.

Tinkara

Mama je le ena sama,
enkrat v življenju dana.
Ko ni je več,
so vse želje za njo preč.

Kdor mamice nima,
v njegovem srcu vlada velika praznina.
Zato pa kdor jo ima,
naj jo ljubiti zna.

Anja

Hvala, da mi ves čas pomagaš in me podpiraš.
Tudi če imaš veliko dela, si vzameš čas zame.
Imam te zelo rad.

Žiga Maj

Vedno si vzameš čas zame in si vztrajna in vedno rečeš,
naj prebolim in z dvignjeno glavo grem naprej.
Si moj vlak, ki me vozi po življenjski poti.
Zelo te imam rada!

Kaja

Jaz sem se začel,
ko me je zdravnik
iz maminega trebuščka vzela.

Iz porodnišnice domov
mi je mama pokazala sveta in pol.

Med odraščanjem
me je mama umivala,
čistila in česala kar doma.

Zdaj leta so minila,
z njimi pa jaz,
a to, kar se ni spremenilo,
je to, kako imam mamu svojo rad.
Maj

Mama, ti si moj angel.
Za vsa kosila, večerje ter malice si pravi mojster.
Vedno mi pomagaš,
če česa ne razumem.
Ti varuh si moj,
zato dam ti to voščilo.
Urban

Ko sem majhna bila,
ti si me vzgajala.
Včasih ne povem, da cenim te,
ampak upam, da veš,
da spoštujem te nadvse.
Skrbna in ljubeča si,
za vzor si mi
in tako bo ostalo za vse večne dni.
Maja

Iza Bahčič, 1. a

POMLAD

Pomlad

Prišel je najlepši čas v letu.
Ptice so zapele,
rože zacvetele.
Narava se iz spanja že budi,
upanje budi.
Sonce posije na zemljo toplo,
nam pa pri srcu zelo je lepo.

Mladi literati

Pomlad

Jež je v gozdu nabiral sadje. Ko je končal, je šel domov in vse pojedel. Nato je zaspal. Sanjal je, da ga lovi lisica. Hitro se je zbudil in ugotovil, da mu lisica nič ne more. Oddahnil si je.

Klemen Bohorč, Aljaž Požeg, Gal Fuks, Matic Kovačič, 2. a

Pomladno sajenje

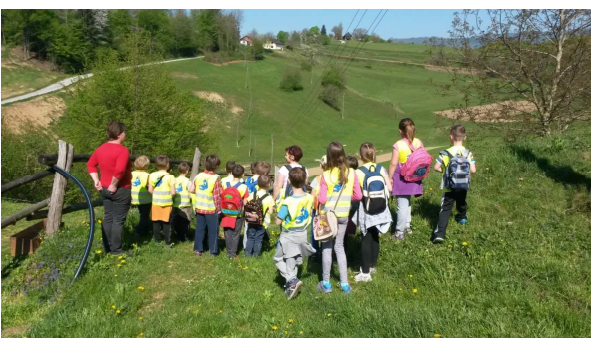
Bilo je pomladno jutro in zajec je šel v trgovino po sadike. Ko je prišel domov, si je nataknil rokavice. Ko je že hotel narediti luknjo, ga je zmotila veверica. Želela mu je pomagati. Zajec ji je dal rokavice. Skupaj sta posadila korenje, solato in redkvico. Veверica je šla domov, zajec pa je sedel v gugalnik in zaspal.

Matija Strgar Kunej, 2. a

Na kmetiji

V četrtek, 23. 4. 2015, smo se po malici odpravili na kmetijo, kjer je doma Zala. Ko smo se bližali hiši, so nas zaslišali konji in pritekli na pašnik. Videli smo petnajst kobil, dva žrebca in pet žrebičkov. Videli smo tudi: zajce, račke, koze, piščance, svinje, krave, bike, psa, mačke, kokoši in petelina. Zala, njena mamica in ati so nam povedali veliko zanimivega o živalih. Na koncu so nam pripravili pravo pogostitev. Pri Zali smo se imeli lepo. Srečno smo se vrnili v šolo.

Lea Lebar, Neja Pirc, Monika Levičar, 2. a

Pikapolonica

Pikapolonica se je prebudila in šla k metuljčku cekinčku. Cekinček ji je ponudil topel čaj in med. Ko je popila čaj, se je odpravila na travnik po hrano za svoje mladiče. Naslednji dan so male pikapolonice že letale in si same iskale hrano.

Lea Lebar, Tinkara Umek, 2. a

Srna

Nekoč je bila srna, ki ni imela prijateljev. Nekega dne se je odločila, da si bo poiskala prijatelje. Hodila je in srečala sovo. Vprašala jo je, ali bi bila njena prijateljica. Sova se je strinjala. Sova in srna sta šli naprej in srečali mačko. Vprašali sta jo, ali bi bila njuna prijateljica. Skupaj so se igrale.

Žana Špiler, Monika Levičar, 2. a

Kužek in Pia

Pia kužka ima,
z njim se rada igra.
Med grmi kužek skače in momlja,
ker Pia za njim divja.
Pia vrže palčko mu,
mali porednež je že tu.
Zvečer Pio zebe že močno,
kuža žalostno tava za njo.

Pia Marija Sluga, Ana Lackovič, 3. a

POUSTVARJANJE PO PESMI SVETLANE MAKAROVIČ – JAZ SEM JEŽ

Jaz sem pujs

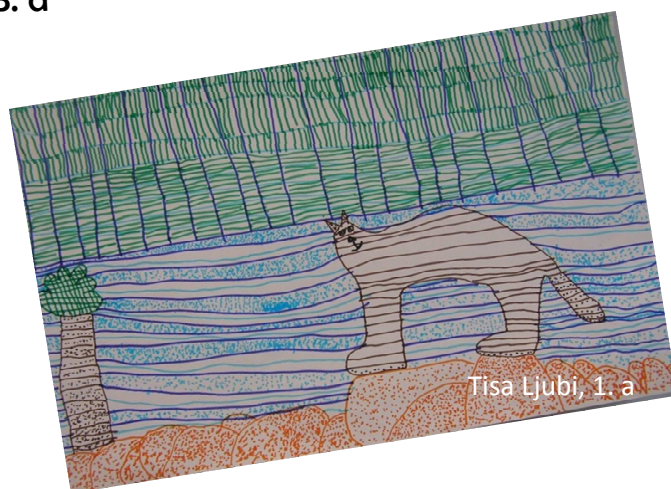
Jaz sem pujs, ti pa ne,
jaz sem debel, ti pa ne!
Jaz sem rozast in umazan
kot nobeden.
Jaz sem smešen, ti pa ne,
jaz jem ostanke kot nobeden.
Jaz sem velik, ti pa ne.
Jaz sem pujs, ti pa ne!
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi pujs,
da po blatu bi se valjal,
saj imam štiri noge, ti pa ne!

Leon Drstvenšek, 3. a

Jaz sem lev

Jaz sem lev, ti pa ne!
Jaz pa grizem, ti pa ne,
mene se vsaj ustraši, tebe pa nobeden!
Jaz sem hiter, ti pa ne,
jaz imam grivo, ti pa ne.
O, saj sam veš, kaj bi dal,
da bil bi kralj,
da bi sodil sam vsem živalim.

Brina Ljubi, 3. a

Jaz sem konj

Jaz sem konj, ti pa ne.
Jaz rad skačem, ti pa ne!
Čez ovire skočim kot nobeden.
Jaz sem močan, ti pa ne.
Jaz sem velik, ti pa ne!
Ko bi vedel, kako osamljeno živim,
nobene zabave ne doživim.
Ko bi vedel, da rad dirjam naokrog,
to edino je veselje, ki si ga želim.

Živa Valenčak, 3. a

Vojna

Vojna je prepir,
je nesoglasje,
v njej je nemir.
To je groza in strah,
v njej vlada velik preplah.

A vsak prepir svoj konec ima,
tako se tudi vojna konča.
Na koncu nekdo dobi večjo, nekdo manjšo oblast,
nekdo dobi najlepše zemlje last.
Nekdo pa ostane brez vsega,
čprav se je boril brez bega.

Zato se poskusimo razumeti,
biti radodarni,
ni se treba za vojno vneti,
ne bodimo nemarni.
Naredimo kaj za tiste,
ki nimajo več družin,
da ne bo jim treba delati mrtvaške liste
in naj nam bo svet prijazen in fin.

Stopimo skupaj, da ne bo nam hudo,
da nam bo vse lažje šlo.
Da ne bomo osamljeni in žalostni,
temveč prijateljski in radostni.

Anja Pirc, 6. a

Maja Vertovšek, 4. a

Vojna

Vojna in mir kot dan in noč
plešeta po svetu krog in krog,
še norita, se vrtita,
a vendarle to slabo je za nas.

Če bi kdo, mogoče jaz,
prišel na vrh sveta,
bi zaklical, kar se da:
»Zakaj je na svetu toliko gorja?«

Vse puške, topovi,
generali, naslovi,
pa smrti, prepiri,
miru pa nikjer!?

Pia Marie Ružič, 5. a

Vojna in mir

Vojna je pravi nemir, ki se vije okoli sekir in vabi k sebi sam prepir.
Vojna je strašna in nevarna, saj v njej prebiva hud zmaj,
ki je strašen kot sodni dan,
v njej vsak pomladni dan je mračen in teman.

Zato svobode in miru si želimo in lačni nikoli ne bodimo.
Ko je mir, igra tišina srca,
vojna pa pretep, prepir in puško ima.

Tjaša Gorenc, 3. a

Še pomnite tovariši?

Vojna je nemir, vojna je prepir in preplah, za ljubi mir se borimo,
nemirno spimo, novega dne se bojimo.
Strah je vse, ljudje so v stresu in se sprašujejo, kje je mir.

Počutiš se, kot da te strašna žival trese. Vse te boli, za vse te skrbi.
Zato bodimo prijatelji, sovraštvu se uprimo, za ljubezen se borimo.

Ana Lackovič, 3. a

Hura, varnost v vodi naj velja!

Pozdravljeni!

Sem Anja. Živim v Brestanici in zelo rada se igram ob vodi. Moj oče pa mi nenehno deli razne nauke, ker pozna skrite pasti vode. Saj veste, kakšni so starši. Res, znajo ti do onemoglosti težiti z raznimi pravili. Tako je nastala pesmica o vodi. Upam, da vam bo všeč.

Pesem je nastala,

da nasvete za v vodo vam bo dala.

Prva nesreča padec v nizko vodo je.

Pazite, da se ne poškodujete!

Zato raje ne prerivajte se in varno v vodo pridite!

V vodo raje ne skačite,

če vidite, da nevihta približuje se.

Anja Pirc, 6. a

VARČEVANJE

»Zapravljanju denarja recite stoj,
in prihranite takoj.

Na koncu hranilnik izpraznite
in k nam ga prinesite!«

vpijejo bančniki eden čez drugega,
češ da ne bo ti hudega.

Na koncu pa denar v tujih rokah pristane,
nekdo pa brez plače ostane.

Anja Pirc, 6. a

Cirkus

Cirkus je en sam direndaj,
iz njega ne bi želel nikoli priti nazaj.
Tam bi se zabaval, igral,
sebe in druge nasmejal.
Ko v glavi se ti zvrtili,
vsaka misel na šolo zbeži.
Tam vidiš medvede in leve
in klovne sladkosnede,
pa konje in plesalke,
zanimive igralke.

Mladi literati

URŠKIN HOROSKOP

ZDRAVJE: V tem tednu boste zelo bolehní, ker niste odporni na mrzlo vodo. Prav tako si lahko kupite kaj proti bolečinam v nogah.

LJUBEZEN: Spoznali boste moškega svojih sanj, ki pa vas bo na koncu potunkal pod vodo. Z njim se boste poročili, vendar pod prisilo.

DENAR: Ta teden bi bilo pametno napisati oporoko, saj boste vse izgubili. Vaši bližnji se bodo pulili za vaše imetje.

SREČA: Ta teden vas bo sreča pustila na cedilu, vendar pa bi bila lahko olajševalna okoliščina, da boste z ljubeznijo svojih sanj.

SLUŽBA: Izgubili boste službo, ker vas zaradi nenavadnih okoliščin ne bo na delo. Na novo se boste zaposlili kot gospodinja.

Maja Budna, 8. a

KULTURNI DNEVI IN OBISKI

Čarovnik iz Oza

Ogledali smo si predstavo čarovnik iz Oza, ki so jo pripravili učenci Osnovne šole Raka. Z avtobusi smo se odpeljali do dvorane na Senovem, kjer smo bili deležni čudovite predstave. Učenci so nam pripravili glasbeno-igralsko predstavo, kjer so uprizorili istoimensko zgodbo iz knjige.

V bogati kostumografiji, lepi sceni in ubranemu petju ter igranju sem zelo uživala, še bolj pa v igranju.

Zgodba govori o deklici Dorici, ki jo je vihar odnesel v Oz. Tu spozna Leva, Pločevinka in Strašilo. Skupaj se odpravijo k Ozu, da bi jim izpolnil željo. Lev si želi pogum, Pločevinko srce, Strašilo možgane, Dorica pa bi rada domov, k teti in stricu. Oz jim pove, da jim bo izpolnil želje, če premagajo zlobno čarovnico. Dorici to uspe in Oz vsem izpolni želje, le njej je ne zna. Dorica se zato odpravi k južni čarovnici, ki jo vrne domov. Zgodbo so igralci odlično odigrali in sama sem v njej zelo uživala.

Lea Petrišič, 7. a

Kulturni dan v Ljubljani

V sredo, 19. novembra, smo imeli kulturni dan. Učenci od 5. do 9. razreda smo se v pričakovanju končno odpeljali v našo prestolnico, v Ljubljano. Najprej smo se odpravili v Cankarjev dom. Tam smo si v Gallusovi dvorani ogledali uro trajajočo predstavo Od opere do muzikala. Bilo je zelo zanimivo, saj smo slišali tudi nam znane skladbe. Po predstavi smo si delili svoje vtise o pevcih in orkestru.

Šestošolci smo odšli v Narodni muzej. Vodička nam je povedala nekaj zanimivosti o zgodovini muzeja. Najprej smo si ogledali nekaj zgodovinskih virov iz kamene, bronaste in železne dobe. Tam smo videli piščal, ki jo je neandertalec naredil iz kosti mladega jamskega medveda. Nato smo si ogledali nekaj najdb iz dobe mostiščarjev oz. koliščarjev. Med njimi so bile načeloma posode, ena je bila v obliki ženske postave s ptičjo glavo. Videli smo tudi drevak. Potem smo si ogledali tudi običajno obleko rimskega meščana. Za lažjo predstavo je vodička oblekla našega sošolca. Nato smo videli grob strele, saj so Rimljani verjeli, da je tam, kjer udari strela, polno negativnih dogodkov. Izvedeli smo tudi, da so napovedovali prihodnost s pomočjo strele in ptic (orlov). Videli pa smo tudi grob. V njem je bil okostnjak. S pomočjo kosti so ugotovili, da je bil to moški, star med 20 in 35 let. In s tem se je naš ogled muzeja zaključil. Bilo nam je kar malo žal, da smo že morali domov.

Anja Pirc, 6. a

Sedmošolci smo se peš odpravili do Šolskega muzeja. Tam nas je sprejel prijazen gospod, ki nas je odpeljal v predprostor stare učilnice, kjer smo se oblekli učni uri primerno (kot naše prababice). Sledila je stara učna ura lepopisa. Pred tem pa nam je obrazložil, kako moramo sedeti, se obnašati in pozdraviti gospodično učiteljico. Sedli smo za klopi in si ogledovali star razred, ki je bil običajen v letu 1930. Ko je gospodična učiteljica vstopila v razred, se je vsem zdelo zelo smešno, a kmalu smo ugotovili, da to ni najbolj primerno, ker je bila zelo stroga. Nekateri so sedeli na oslovski klopi in klečali na koruzi. Nekateri pa so morali iz razreda. Vsem je bilo najboljšo pisati s peresom in pisati čudovite črke. A kmalu je čas učne ure potekel. Za tem smo si ogledali še šolski muzej in se odpeljali nazaj proti Brestanici.

Maruša Bračun, 7. a

Osmo- in devetošolci smo se po predstavi odpravili na sprehod do Muzeja novejše zgodovine Slovenije. Tam smo prisluhnili vodiču. Najprej smo si ogledali veliko zanimivih stvari o 1. svetovni vojni. Najbolj nam je bila všeč kaverna, kjer smo bili priča delčku vojne resničnosti. Podrobno smo spoznali težko življenje vojakov in njihovih bližnjih. Prisluhnili smo zgodovinskemu dogodku, ki so sledili do 2. svetovne vojne. Najbolj zanimiva je bila multivizija, kjer je prikazano življenje med 2. svetovno vojno.

Urška Kozole, 9. a

Obisk starejših v Brežicah

V sredo, 10. 12. 2014, smo se nekateri učenci 5., 6. in 8. razreda odpravili v Dom starejših občanov Brežice. Najprej so nas toplo sprejeli delavci doma, potem pa so nas pogostili s sokom in piškoti. Razdelili smo se v šest skupin: štiri so okrasile smrekice in prostore, ena skupina je pekla piškote, glasbeniki pa smo hodili po domu in igrali stanovalcem. Nekateri starejši so nam pomagali, drugi pa z zanimanjem poslušali in opazovali. Spoznali smo tudi 102-letno gospo, ki nam je zapela pesem njene mladosti. Po končanem delu smo pojedli medenjake in v dar dobili magnetke oz. obeske. Preživeli smo drugačno popoldne, saj smo se družili z ljudmi, ki so mnogo starejši od nas. Videli smo, da smo jim polepšali nekaj trenutkov, zato je obisk obogatil tudi nas.

Maja Budna, 8. a

Obisk parlamenta

V torek, 3. 2. 2015, smo se predstavniki 7., 8. in 9. razreda iz cele krške občine odpravili v Ljubljano, da si ogledamo Državni zbor Republike Slovenije. Ogled nam je omogočila Zveza prijateljev mladine Krško.

Pričela se je dolga vožnja do Ljubljane. V parlament smo prišli malo pred dogovorjenim srečanjem, da so nas varnostniki pregledali in s tem poslancem omogočili varnost. Kasneje nas je sprejela gospa, ki nam je ves parlament tudi razkazala. Najprej smo si ogledali sprejemno dvorano. Podrobno nam je obrazložila freske, ki so narisane pod stropom. Na njih je uprizorjena zgodovina Slovenije. Pozdraviti nas je prišel tudi predsednik državnega zbora gospod Brglez in nam namenil nekaj besed. Sledil je ogled glavne sejne dvorane. Vodička nas je odpeljala na balkon, da smo si dvorano lažje ogledali. Udobno smo sedli na usnjene sedeže in poslušali nekaj zanimivosti o dvorani in sejah. Naš obisk se je hitro končal, saj je za nami prišel predsednik Češke, zato smo se morali žal kar hitro posloviti.

Ko smo pojedli malico, smo si ogledali še stari del Ljubljane. Potem pa smo se počasi odpravili iz zasnežene Ljubljane.

Maruša Bračun, 7. a

Vlak

Tehniškega dneva v ponedeljek, 13. aprila, smo se vsi zelo veselili. Prvi dve šolski uri smo se pogovarjali o vlakih in o voznih redih. Imeli smo malico, potem pa smo se peš odpravili proti železniški postaji.

Na postaji smo po zvočniku zaslišali napoved našega vlaka. Zaradi vznemirjenja smo začeli klepetati. Končno je prišel naš vlak. Vsem se je mudilo k sedežem. Posedli smo se, nato pa je vlak speljal. Mislili smo, da se premikajo drevesa, a smo kmalu ugotovili, da se premikamo mi. Peljali smo se mimo Blance, pa mimo Loga in Sevnice, na koncu smo srečno prispeli v Zidani Most. Prometnik nas je pospremil do šefove pisarne. Peljal nas je po hodnikih in stopnicah navzgor, da smo prišli v komandno sobo. Tam smo spoznali drugo plat vlakov. Na veliki zeleni mizi iz kvadratkov je bila miniatura »železnica«, preko katere gospod upravlja semaforje, zapornice in ostale pripomočke na pravih tirih. Gledali smo, kako se »po mizi« peljejo vlaki, ki jih usmerjajo zaposleni. Ko je gospod spremenil barvo semaforja na mizi, smo gledali pravi semafor in glej, barva se je takoj spremenila iz rdeče v rumeno in potem še v zeleno.

Posloveli smo se in se odpravili nazaj proti tirom. Ko je vlak prispel, smo vstopili in se odpeljali proti Brestanici. Naučili smo se, da ima strojevodja plin in zavoro, gospod v kontrolni sobi pa volan.

David Lackovič, 6. a

Rastem s knjigo

V torek, 11. novembra 2014, smo se sedmošolci z avtobusom odpeljali v Valvasorjevo knjižnico Krško. Najprej smo si ogledali mladinski oddelek. Tam nas je sprejela prijazna knjižničarka, ki nam je prostor razkazala in nas popeljala v pravljlično sobo, kjer je predstavila projekt Rastem s knjigo. Izvedeli smo, da ta nacionalni projekt poteka že devet let in ga izvaja Javna agencija za knjigo RS v sodelovanju s knjižnicami. Namenjen je spodbujanju branja. Tako smo v dar dobili knjigo letošnjega projekta - Odprava zelenega zmaja, avtorja Slavka Pregla.

Sledil je ogled osrednje knjižnice, kjer smo se razdelili v dve skupini in si ogledali oddelek za stroko ter iskali knjige po sistemu COBISS. Ogledali smo si še domoznanski oddelek in spoznali različne vire, ki govorijo o našem kraju. Večina nas je bila najbolj navdušena nad kapucinsko knjižnico, saj so tam shranjene knjige stare nekaj sto let. Na koncu so nas razveselili še z ogledom speedway zbirke, ki je edinstvena v Sloveniji. Nato smo se skozi park zaslužnih občanov sprehodili do avtobusa in se odpeljali domov.

Izvedeli smo veliko uporabnih informacij za nadaljnje branje in šolanje. Zagotovo se bomo po tem obisku še raje vračali v knjižnico.

Maruša Bračun, Lea Petrišič, 7. a

Knjižnica

V torek zjutraj smo odšli
in se zelo zabavali.

Ker v Krško knjižnico smo šli,
smo vsi navdušeni bili.

Jaz prvič v knjižnico sem šel,
in ni mi žal, da sem prišel.
Ko pa skupaj smo odšli,
smo s polnimi glavami znanja bili.

Jani

V pravljичni deželi knjig
je zelo veliko fig.
Tam so knjige zelo različne,
ene grde, ene lične.
V knjigi živijo palčki in vile
pa čaravnice igrive,
ki začarajo osad
v črno-beli pravljичni grad.
V njem živiva ti in jaz
in se dreva na glas.

Alja

Stella Resnik, 5. a

V knjigi so besede, ki se rade z nami igrajo. Iz nje se lahko marsikaj novega naučiš. Če v knjigo vložiš veliko truda, ti tudi knjiga da kaj novega. Knjiga te ponese tudi v raj, če jo razumeš in je ne daš prehitro nazaj.

Tim

Knjige beremo vsi,
ker iz njih se veliko nauči.
Lahko je pravljica, roman,
je pesmica, ko si zaspan.
V roke knjige zdaj vzemimo,
se v platnice odenimo,
saj so majhne, velike, vejice in pike,
tudi brez olike, predvsem pa vzor odlike.

Nuša

Knjiga

Knjiga strašna in grozljiva,
skoraj vsem je zanimiva.

Knjiga je lahko poučna,
ta za branje malo je mučna.

Če pa kdaj ti dolgčas je,
hipoma knjiga zgrabi te

in potegne te v svet,
v svet pravljic in čudes.

Lana

Knjiga

Knjižnica je kakor zgodba, kakor morje, ki te vodi v svet
in nikoli se ne neha, saj ponuja nam uspeh.

Vsaka knjiga, vsaka zgodba te popelje v drugi svet,
tam še pride čarovnija in si ustvariš svoj planet.

Vsaka zgodba pa konča se, ko obrneš zadnji list,
hitro knjižnico obiščeš in poiščeš nov uspeh.

Žiga

Knjige k sebi so nas povabile
in v naročje branja nas ovile.
Nato prišel je knjižničar,
ki tu kot skrben je vrtnar.
Knjige zлага in neguje
ter pridnim otrokom izposojuje.
Otroci v knjižnici se zbirajo
ter knjige tam prebirajo.
Za otroke žalostne in vesele
najdejo se knjige tanke in debele.
Ker vsak, ki vsaj malo pameti ima,
ve, da knjižnica polna je zlata.

Lea

Urban Bračun, 4. a

Podelitev bralnih značk

16. 4. 2015 smo se odpravili na Senovo, kjer so nam podelili priznanja bralne značke.

Tam so bili še učenci s Senovega in Koprivnice. Srečali smo tudi kar nekaj znancev. Potem pa sta se na odru pojavila pisatelj Žiga X Gombač in ilustrator Ivan Mitrevski. Seveda smo vsi opazili, da sta se začela pretvarjati, da imata zamenjani imeni. Tega pa ne bi opazili, če ju ne bi že tedne prej spoznavali preko nagradne igre v šoli. Žiga X Gombač nam je na zelo zanimiv način predstavil svoje zgodbe o vitezi in izginjajočih gradovih. Ob ilustracijah Ivana Mitrevskega pa smo si zgodbe lažje predstavljali in se nasmejali.

Potem so nas poklicali po razredih. Ko smo prišli na vrsto, smo odšli na oder, kjer smo se fotografirali. Če si želel, si lahko dobil avtogram nato pa nazaj v šolo.

Takih dnevov bi si še želeli.

Anja Pirc, Taja Vovk, 6. a

9 let branja za bralno značko

Bralno značko sem v vsakem razredu rada opravila, ker sta mi ati in mami, že ko sem bila čisto majhna, govorila, naj berem knjige, ker se lahko iz njih veliko naučim. Takrat sem seveda mislila samo na to ter o zgodbicah in dogodivščinah v knjigah. Sedaj pa vem tudi to, da se lahko v knjige zatečem, kadar imam slab dan, ker me njihova »toplota« potegne vase in nato pozabim na vse skrbi.

Ingrid Gnus, 9. a

Brati smo se naučili v 1. razredu. Od takrat naprej smo prebrali ogromno različnih knjig. Vsaj jaz sem jih. Začela sem pri otroških pravljicah, danes pa berem knjige z več sto stranmi. Rek pravi: »Ne sodi knjige po njeni platnici.« Jaz se s tem strinjam, kajti ni važno, kako lepa je knjiga navzven, ali koliko strani ima. Pomembna je njena vsebina, njeno sporočilo. Njen nauk. Vsak lahko namreč knjigo prebere in jo obnovi, zato opravljena bralna značka ni tako velik dosežek. Velik dosežek je knjigo prebrati in jo razumeti ter se pri tem kaj naučiti. To je bistvo branja in knjige.

Urška Kozole, 9. a

Ni veliko knjig, ki bi pritegnile mojo pozornost, ampak tiste, ki sem jih prebrala, bodo za vedno ostale v mojih mislih. Vseeno pa rada berem knjige. Vedno se o knjigi, ki jo imam namen prebrati, posvetujem z mojimi prijateljicami. Čeprav pravijo, da knjige ne smemo soditi po platnicah, jaz naredim ravno to, ker če mi platnica knjige ni všeč, vanjo ne bom pogledala.

Lea Bizjak, 9. a

Že od malih nog sem rada brala knjige. V njih odpotujemo v nove svetove in spoznavamo nove stvari. Kadar si žalosten, so tvoje najboljše prijateljice. V vsaki knjigi lahko najdemo delček sebe. So zbirke znanja. Ko začneš brati knjigo, najprej ne veš, kaj lahko pričakuješ, a kmalu te posrka v zgodbo in ne moreš je spustiti iz rok. Takšen občutek imaš ob branju dobre knjige.

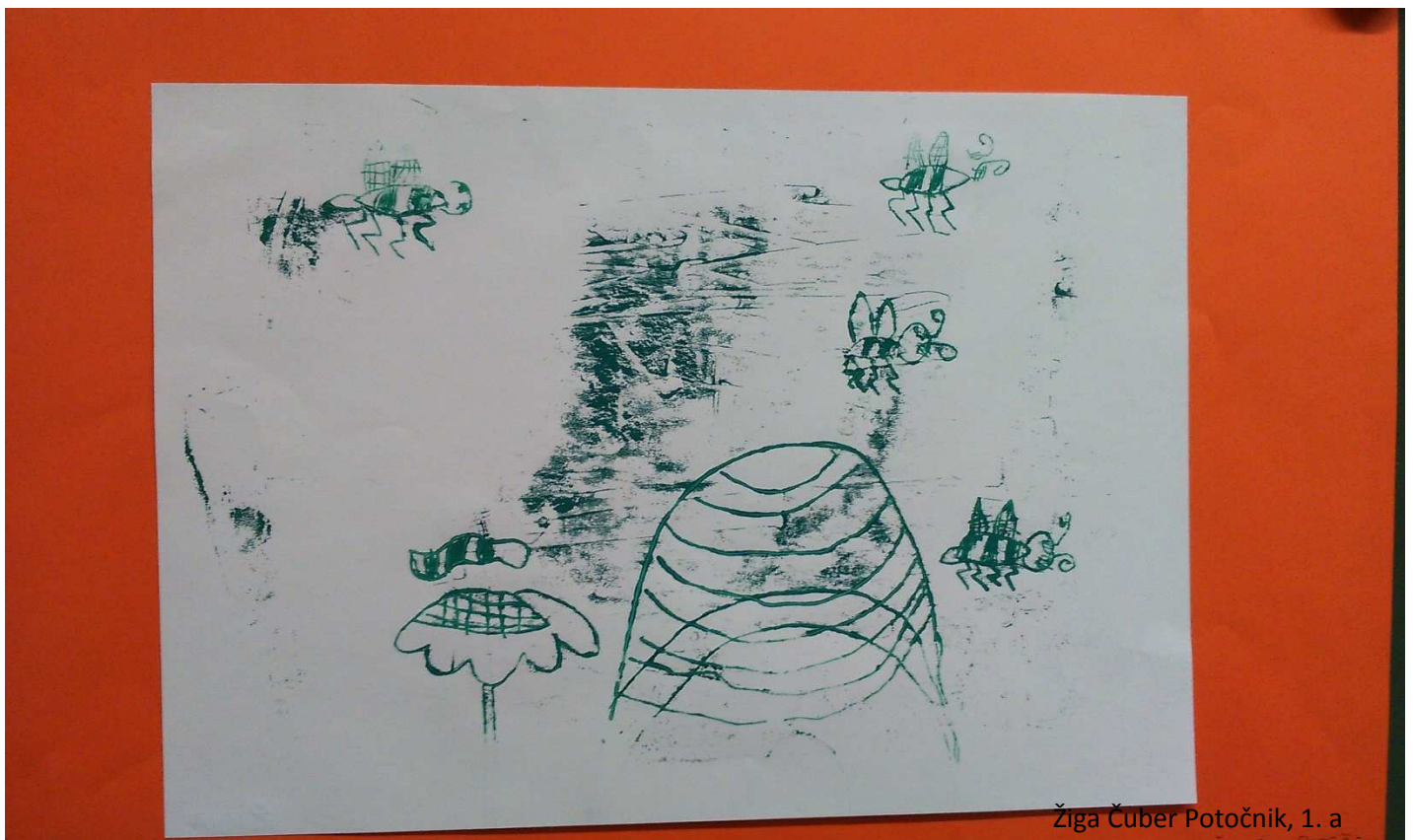
Neža Škoda, 9. a

Že v 1. razredu sta me mami in ati spodbujala k branju knjig, saj sta vedela, da mi bo to pomagalo za vnaprej. Sčasoma sem se privadila in sem do 9. razreda sodelovala pri bralni znački. Knjige so me vedno tolažile, razveselile ali me kaj naučile. Zdaj sem zelo vesela, da sem sodelovala pri bralni znački, ker sem z leti dojela, zakaj rada berem.

Alja Kranjec, 9. a

V devetih letih branja sem spoznal, da je branje boljše kot katerikoli film, saj si lahko s knjigo predstavljaš osebe, okolje. Zato mi je knjiga boljša. Knjiga ti da nauk, ki ga lahko upoštevaš celo življenje. Celo življenje so nas navajali k branju in zdaj se nam je to obrestovalo.

Simon Košar, 9. a

DALMATINOVA ZNAČKA

DALMATINOVA ZNAČKA

Bilo je običajno dopoldne v šoli in naša učiteljica za slovenščino Vera Kustec nam je razlagala o Dalmatinski znački. Tema se nama je zdela zanimiva, zato sva se odločili za prijavo. Poleg naju pa so se na to tekmovanje prijavile še Urška, Ingrid in Lara. Naslednji teden smo doma napisale svoje spise in jih prebrale tudi v šoli. Ko smo v njih popravili še zadnje napake, so bili pripravljeni za pošiljanje strokovni komisiji. Neko jutro po malici smo bile vse zelo presenečene, ko nas je učiteljica poklicala in nam povedala, da smo prejele Dalmatinsko značko. Za nas pa je imela tudi vabila na podelitev priznanj.

V sredo, 12. 11. 2014, smo se ob 16. uri zbrale pri šoli. Kmalu je prišel kombi in zaradi dežja smo hitro stekle vanj. Ker smo se prav prijetno zabavale, se nam je zdela vožnja kratka. Ko smo prispele v OŠ Artiče, smo doživele topel sprejem. Poiskale smo si sedeže in prireditelj se je začela. Izvirno so nas popeljali po obdobjih slovenske književnosti, med tem pa so nam nekaj spodbudnih besed namenili tudi ravnateljica OŠ Artiče, predsednik protestantskega društva ... Sledila je podelitev značk. Nekateri pa so prejeli tudi posebno priznanje, med njimi je bila tudi najina sošolka Urška. Prejeli smo tudi čestitke. Za tem smo odšli na razstavo, kjer je našo pozornost pritegnila fontana s pitno vodo, kakršno imajo tudi v filmih. Razstava je bila zelo zanimiva in kasneje smo naredili tudi skupinsko fotografijo. Na koncu smo se še posladkale in odšle. Ta dan nam bo za vedno ostal kot lep spomin na osnovno šolo.

Neža Škoda, Lea Bizjak, 9. a

Brestanica, 16. 10. 2014

Spoštovani gospod Jurij Dalmatin!

Kot do zdaj najbrž že veste, ste v današnjih časih na Slovenskem zelo znani in spoštovani. Ne bom trdila, da ste med mladimi priljubljeni, saj nas, najstnike, zanima vse drugo, samo reformacija ne. Vendar pa se kljub temu, da nismo ravno zainteresirani za poglobljanje v slovenske reformatorje, ki so že davno umrli, zavedamo, da ste nam zapustili veliko kulturno dediščino, ki nas opominja na našo pestro zgodovino. Že leta vam mladi v okviru tekmovanja za Dalmatinovo značko pošiljamo pisma, v katerih vam navajamo različne podatke o vašem življenju in delu ter vam opisujemo današnje življenje. Sprašujem se, če pisma sami preberete, ali jih shranjujete na nekem kupu, ki se vsako leto viša in viša. Mogoče imate nebeško tajnico, ki jih bere namesto vas. Kakorkoli, upam, da bo moje pismo doseglo vaše roke in ušesa. Opisala vam bom, kaj sem do zdaj izvedela o vas in vaših prijateljih, seveda iz različnih uradnih in neuradnih sporočil, resničnih dejstev ali pa je del napisanega le plod moje domišljije.

Svojo pot ste začeli l. 1546 v Krškem, našem sosednjem mestu. Naj vam najprej tudi povem, da sem doma v Brestanici oziroma Rajhenburgu, kakor se je imenoval včasih. Naša šola se imenuje po vašem učitelju, Adamu Bohoriču. Vaša starša sta bila revna, zato vas je vzela pod svoje okrilje. Svojih prvih 18 let ste tako preživeli pri njem v šoli latinščine, kjer vas je vzgojil v protestantskem duhu. Letos sem tudi izvedela, v čem se razlikujeta protestantska in krščanska vera. Sama nisem verna, zato temu do zdaj nisem posvečala posebne pozornosti, vendar mislim, da je protestantska boljša izbira, saj lahko imajo duhovniki svoje družine, maše pa so v jeziku pokrajine. Vaš učitelj se je gotovo zavedal, da boste dosegli velike stvari, saj vas je Primož Trubar l. 1566 vzel s sabo v latinsko šolo. Nekje sem prebrala, da vam je bil kot oče. Gotovo vas je tudi on zelo cenil in vas imel rad kot svoje otroke. Pozneje tistega leta ste baje postali študent univerze v Tübingenu in tam doštudirali filozofijo in protestantsko teologijo. Zelo zanimivo bi bilo vedeti, kaj ste se takrat učili o filozofiji in drugih vedah. Danes je na voljo že toliko učnih smeri, da se ne moremo odločiti, katero bi izbrali! Pa tudi znanost je že zelo napredovala, zato mislim, da bi vi uživali v današnji elektroniki, saj bi vam olajšala pisanje knjig. Seveda šele potem, ko bi se jo naučili uporabljati! No, kakorkoli, kasneje, l. 1572, ste se vrnili v Ljubljano. Služili ste tudi kot protestantski duhovnik v Begunjah, Škocjanu, Ljubljani, pa tudi na Nemškem. Mnogo let in neprespanih noči je trajalo, da ste dokončali svoj največji dosežek, vendar se gotovo zavedate, da se je splačalo, saj ste Slovencem podarili največji dar takratnih časov – Biblijo. Tako je, podarili ste nam sveto pismo, ki ste ga sami prevedli v naš jezik, da končno lahko s ponosom beremo v takratni slovenščini. Z leti se je ta zelo spremenila in mislim, da bi se ji vi čudili ravno toliko, kot se mi čudimo vaši. Prav tako nas je to dejanje v očeh drugih narodov uvrstilo med kulturno razvite narode Evrope. To je bil torej dogodek, katerega ni lahko preseči. Sveto pismo je izšlo v Wittenbergu, njegov poln naslov pa je bil *Biblija, tu je vse svetu pismu stariga inu noviga testamenta, slovenski tolmačena skuzi Jurija Dalmatina*. Natiskane izvode ste potem na zelo zanimiv način prevažali domov – v sodih. Pri tem vam je pomagal tudi Trubar. Oh, pozabila sem omeniti, da je trajalo celih deset let, da ste vse prevedli. Mislim, da je danes na svetu le peščica ljudi, ki bi se spustila po tej poti, pa še pomagati bi si morali s slovarji in prevajalniki, katerih vi niste imeli na

voljo. Le kaj vas je prignalo k temu, da ste jo prevedli? Po tem dosežku je bilo vaše življenjsko delo opravljeno, zato domnevam, da ste se šele takrat ustalili in se poročili. Z vašo ženo Barbaro ste imeli 6 otrok, vendar pa ste imeli takšno nesrečo, da so vsi umrli pred vami. O zadnjih letih vašega življenja ni veliko podatkov. Pozabila sem še omeniti, da sem prebrala, da izhajate iz Dalmacije, glede na vaš priimek. To dejstvo me je zelo presenetilo, saj sem vedno mislila, da ste »čistokrvni« Slovenec. Omenjeno je bilo tudi, da ste se sami podpisovali kot Dalmatin, nekateri drugi, med njimi tudi Trubar, pa so vas podpisovali kot Dalmata.

Tako kot sem že prej rekla, upam, da je to pismo prišlo do vas. Ko bi mi le lahko odpisali! Nekateri podatki morda niso pravi, vendar mislim, da bi se o tem dalo z vami dolgo razpravljati. Naši zgodovinarji so do zdaj opravili izvrstno delo, vendar, saj veste, kaj pravijo – nihče ni vsemogočen. S svojimi dosežki ste si zagotovili, da se vas bomo Slovenci še mnoga stoletja, če ne tisočletja, spominjali in vam bomo hvaležni za vaše dosežke. Če vas ne bi bilo, bi Slovenci morda ne bili Slovenci.

Lara Zupanc, 9. a

Brestanica, 8. 10. 2014

Dragi gospod Jurij Dalmatin!

Danes, 8. 10. 2014, poteka pouk slovenščine. Zdajle imamo slovenščino učenci 9. a razreda iz Osnovne šole Adama Bohoriča Brestanica. To pismo pa Vam pišem jaz, Urška Kozole. Trenutno se ne nahajamo prav v šoli, ampak smo v Domu krajanov Brestanica. To pa zato, ker našo šolo prenavljajo. Na to prenovo so in smo čakali že vrsto let. Že celo naše šolanje na tej šoli smo poslušali, kako bi jo morali obnoviti in sedaj, ko smo že v 9. razredu, bodo našo šolo končno prenovili. Gotovo Vas je razveselilo, da so našo šolo poimenovali po Adamu Bohoriču, saj Vam je bil podoben. Tudi on je bil protestant, tako kot Vi. Bil je Vaš učitelj, ki ste ga verjetno zelo spoštovali, kajne? O Vas in drugih protestantih smo veliko slišali. Vi ste prevedli Biblijo, g. Adam Bohorič je napisal Zimske urice, g. Primož Trubar pa je napisal prvi dve slovenski knjigi: Katekizem in Abecednik. Kako ste se borili za naš narod in jezik! Vi pa ste se učili od samega gospoda Bohoriča! Zagotovo Vas je veliko naučil. V dokaz imamo prevedeno Biblijo! No, morate pa vedeti, da se je slovenščina do danes kar precej spremenila. Zato je Katekizem in druge knjige, ki so nastale v 16. stoletju, kar zahtevno brati. No, ker me zanima, kako je bilo skoraj 500 let nazaj, bom prišla k Vam, v 16. stoletje. Zanima me namreč, v kakšnih pogojih ste pisali dela, ki so spremenila zgodovino Slovencev. Mogoče ste se zavedali, kaj vse ste storili za naš narod. Mogoče pa sploh niste vedeli, koliko nam sedaj pomeni vaš trud, koliko ste za nas spremenili zgodovino. Mi, učenci 9. razreda, se zdaj že precej dobro zavedamo, kako ste se trudili za nas! To vemo, ne samo zato, ker nam to že devet let učitelji vbijajo v naše glave, ampak smo tudi ugotovili, da ste se zavzeli za Slovence, ko se nihče drug ni. Čeprav se Vam ne bi bilo treba, ste porabili ogromno časa, da bi nam pomagali po svojih najboljših močeh. Zato komaj čakam, da Vas obiščem in izvem še veliko novega o vaših časih. No, upam pa tudi, da bom pri vas srečala Primoža Trubarja ali pa Adama Bohoriča, saj vem, da ste se veliko

družili ter ste vsi pomembni. Pa še to morate vedeti: danes Vas vsi občudujemo in se sprašujemo, kaj bi bilo, če Vi ali Vaši prijatelji ne bi napisali katerega od svojih del. Gotovo pa tudi Vas zanima kaj iz mojih časov. Zagotavljam Vam, da se je v 500 letih spremenilo ogromno stvari. Na nekatere sem Vam namignila že v tem pismu, ki ga pišem, ampak mnogo več pa Vam bom bolj podrobno povedala osebno. Ne vem točno, kaj Vas najbolj zanima. Mogoče Vas bolj zanima razvoj literarnega sveta, mogoče pa nekaj čisto drugačnega. Prav gotovo sedaj živimo popolnoma drugače, kot ste živeli v Vaših časih. Mogoče Vas bo zanimalo, da je zelo razvita elektronika. Danes je svet poln računalnikov, telefonov, televizij ter mnogo drugega, kar nam olajšuje življenje. Zato je bolje, da Vas jaz obiščem in ne obratno. Čeprav se tudi jaz ne bom znašla, ko bom prišla na obisk, je vseeno bolje, kajti zelo težko se je navaditi na ta svet, ki je popolnoma drugačen, kot je bil pred 500 leti. Ta svet, ki ste ga za Slovence spremenili tudi Vi. Vse, kar Vas zanima, Vam bom povedala. Vsekakor me boste lahko vprašali karkoli. Tudi jaz upam, da mi boste zaupali ogromno stvari. Zelo sem radovedna, zanima me toliko o Vas in o razmerah, v katerih ste pisali Vaša dela. Ne vem še, kdaj točno naj Vas obiščem, ampak zagotovo pridem kmalu! To pismo pa sem Vam napisala, da boste pripravljeni na moj obisk. Kdo ve, mogoče imate polne roke dela, pa sem Vas zelo presenetila, sedaj pa ne veste, kdaj se boste na dolgo in široko pogovorili z mano. No, vseeno komaj čakam, da se vidiva!

Do srečanja,

Urška Kozole, 9. a

Brestanica, 8. 10. 2014

Dragi Jurij Dalmatin!

Ime mi je Lea in sem učenka 9. razreda OŠ Adama Bohoriča v Brestanici. Ja, res! Naša šola se imenuje po tvojem prvem učitelju Bohoriču. Veliko smo se učili o reformaciji in protestantizmu, pa tudi o tebi in tvojih prijateljih. Naj ti kar povem, kaj sem se naučila. Mogoče ti kaj ne bo všeč, ker sem pridobljeno znanje malo po svoje prikrojila, oprost! Reformacija je bilo gibanje v 16. stoletju, njen cilj pa je bil preureditev rimskokatoliške cerkve. Njen začetnik je bil nemški duhovnik Martin Luther, ki je 31. oktobra 1517 na vrata cerkve v mestu Wittenberg pribil 95 tez, ki so govorile o zahtevah po prenovi. Pomembna protestantska zahteva, »vsak vernik naj sam bere Sveto pismo v svojem maternem jeziku«, je odločilno vplivala na slovenski narod. V tem obdobju so se pojavile prve slovenske knjige. Primož Trubar, ki se je rodil 8. 6. 1508 in umrl 28. 6. 1586, je napisal Abecednik in Katekizem. Adam Bohorič, rojen 1520 v Brestanici, je v latinščini napisal prvo slovensko slovnico Zimske urice. Pomembna je njegova bohoričica. Marsikaj o protestantih in njihovem bogatem delu že vem, a se s tem ne bom več hvalila.

Vem pa tudi nekaj o tebi. Vem, da si se 1547. leta rodil v Krškem, tvoji predniki pa so se preselili iz Dalmacije. Tvoja starša sta bila revna in nista imela denarja za tvoje šolanje. Do 18. leta si se šolal doma, v Krškem, pri Bohoriču, ki te je vzgajal v protestantskem

duhu. Študiral si na nižji latinski šoli v Württembergu in v Tübingenu, kjer si tudi doštudiral filozofijo in protestantsko teologijo. V Ljubljano si se vrnil leta 1572. Služboval si kot protestantski duhovnik. Bil si prvi, ki je v slovenščino prevedel celotno Sveto pismo, ki je izšlo leta 1583 pod naslovom Biblija. Z njenim prevodom si vplival na razvoj slovenskega knjižnega jezika. Za Slovence je bilo to pomembno dejanje, saj smo se po njenem prevodu uvrstili med kulturno razvite države. Menda si jo prevajal deset let, brez slovarjev in drugih jezikovnih knjig. Si res znal tudi hebrejščino in grščino? Ste Biblijo protestanti v domovino resnično prevažali v sodih? Katoliški duhovniki so tvoj prevod lahko uporabljali samo s posebnim dovoljenjem. Res? Zakaj? Bil si poročen z Barbaro in imel 6 otrok, ki pa so na žalost umrli pred tabo. Vidiš, da vem tudi nekaj o tebi. Bil si protestant. Tudi o tem vem nekaj. Protestantizem se je prav tako kot reformacija začel z Martinom Luthrom in njegovimi tezami. Prve protestantske teze so bile rojene na današnjem ozemlju Nemčije. Protestantizem na Slovenskem se je najprej razvil med plemstvom in v mestih, opazilo se je tudi prekrščevanje. V tem času se je razvil slovenski knjižni jezik, odprta je bila prva javna knjižnica in natisnjena prva slovenska knjiga. V času protireformacije pa so nasprotniki reformacije sežgali vse slovenske knjige, razen Biblije. V celotnem pismu sem ti napisala le nekaj stvari, ki smo se jih naučili v šoli. Želela pa bi, da mi o njih poveš še ti iz prve roke. Sporoči mi, kdaj in kje te lahko obiščem, da še kakšno rečeva. Če ne bi bilo tebe, mogoče danes ne bi govorila slovensko.

Za konec pa sem si dovolila napisati še pesmico, z naslovom Nekoč in danes. Upam, da ti bo všeč.

Ti šolal si se doma
in z Bohoričem prijatelja sta bila.
Danes pa prijateljstvo ni več to,
kar je včasih bilo.

Vem, da te že dolgo v Brestanici ni bilo,
zato naj ti povem, kako zgleda zdaj tu.

Grad še kar stoji,
pokopališče prav tako,
osnovnošolci pa si v obnovljeno šolo želimo močno.

Lep pozdrav!

Lea Bizjak, 9. a

Raztez, 7. 10. 2014

Dragi g. Jurij Dalmatin!

Kako ste kaj? Upam, da uživате, kajti mi, tukaj v sedanosti, se imamo odlično. Vem, da se sliši čudno, ker vam vedno rečem, da ste iz preteklosti, vendar ne skrbite. Kljub temu, da ste ujeti v preteklosti, vas mi zelo spoštujemo ter vas imamo še sedaj v spominu. No, čisto sem zašla, kar se teme tiče. Hotela sem vam povedati, da se imamo tukaj odlično, vendar nismo v šoli, kot seveda mislite. No, smo v šoli, toda ne dobesečno. Našo šolo, poimenovano po vašem prijatelju, ki je napisal Zimske urice, Adamu Bohoriču, prenavljajo, kajti bila je potrebna prenove. Šolo so začeli prenavljati 1. septembra, na prvi šolski dan, in če bo šlo vse po sreči, bomo že z začetkom novembra odšli nazaj v našo šolo. Zaradi tega smo se učenci morali prilagoditi tem razmeram ter oditi na mesta, kjer imamo sedaj pouk. Nadomestni prostori so šolska telovadnica, župnišče, gasilski dom ter dom krajanov, kjer imamo pouk mi, devetošolci. Čeprav nismo v šolskih prostorih, kot smo navajeni, je pouk še vedno kakovosten, s sošolci pa se zabavamo ter uživamo zadnje leto, ki ga bomo preživeli skupaj kot celota. Čeprav smo se nekateri odločili, nekateri pa se še bodo za iste srednje šole oz. gimnazije, se bomo še vedno neizmerno pogrešali. No, pri urah slovenščine se ravno sedaj pogovarjamo ter učimo o vas ter vaših kolegih v protestantizmu: o Primožu Trubarju, ki se je rodil leta 1508 ter bil protestantski duhovnik in pisec. Prav tako je bil avtor prvih tiskanih knjig v slovenskem jeziku: Abecednik in Katekizem, o našem najbolj domačem protestantu Adamu Bohoriču, po katerem se imenuje tudi naša šola, in se je rodil okoli leta 1520, napisal Zimske urice ter bil protestantski šolnik in slovničar. Seveda se učimo tudi o vas, zato vam ni treba biti v skrbeh, ali smo morda pozabili na vas.

No, čeprav o sebi veste vse, vam bom vseeno povedala, kaj se učimo in kako vas gledamo mi, mladi. Vemo, da ste se rodili v Krškem okoli leta 1547, bili ste protestantski teolog ter pisec. Do osemnajstega leta ste se šolali doma, pri Bohoriču, ki vas je vzgojil v protestantskem duhu. Nato ste študirali na nižji latinski šoli v Württembergu. Od 1566 do leta 1572 ste študirali v Tübingenu, kjer ste tudi doštudirali filozofijo in protestansko teologijo in se v Ljubljano vrnili leta 1572 kot protestantski duhovnik. Vi ste prvi v slovenščino prevedli celotno Sveto pismo. Izšlo je leta 1583 v Wittenbergu na Saškem pod polnim naslovom Biblija, tu je vse svetu pismu stariga inu noviga testamenta, slovenski tolmačena skuzi Jurija Dalmatina. Zaradi tega ste dokazali, da je slovenski jezik enakopraven drugim jezikom, in da smo lahko ponosni, ker smo Slovenci.

Marsikaj smo se že naučili in marsikaj se še bomo, zato naj mi bo odpuščeno in oproščeno, če moji podatki niso vsi na pravem mestu. Vi ste pomagali, da smo se uvrstili med kulturno razvite evropske narode. Seveda ste za prevod potrebovali 10 let, saj si pri tem niste pomagali s kakršnimkoli pripomočkom oziroma knjigo, kar vam bi prevajanje morda olajšalo. Vendar ste lahko ponosni na ta trud, kajti za nas in za naš narod ste zelo pomembni. Slišiva se zopet, ko bo prenova šole končana.

Lep pozdrav!

Ingrid Gnus, 9. a

Oskar Ribič, 5. a

Brestanica, 7. 10. 2014

Dragi g. Jurij Dalmatin!

Jaz sem Neža in hodim v deveti razred osnovne šole v Brestanici. Prišel je tisti čas devetega razreda, ko se učimo o reformaciji in protestantih. Vse se je začelo, ko je Martin Luther pribil na vrata Wittenberške cerkve svojih 95 tez. Protestiral je proti nepravilnostim v cerkvi, kot so bili npr. plačljivi odpustki. Poleg tega je zahteval, naj ima vsak narod prevod Biblije v svojem jeziku. Tako so se tudi na našem ozemlju protestanti začeli boriti za slovenski jezik. Ker prihajam iz Brestanice, najbolje poznam Adama Bohoriča. Vem, da si je izmislil črkopis bohoričico in napisal prvo slovensko slovnico, katere naslov je bil Zimske urice, ki pa so bile napisane v latinščini ... Gospod Bohorič je bil tudi Vaš učitelj, zato sem se odločila popotovati v Vaš čas in si podrobneje ogledati, kaj se je takrat dogajalo. Kot sem že prej vedela, ste bili po poklicu protestantski teolog in pisec. Vedela sem tudi, da ste prevedli celotno Biblijo, kar učenjaki označujejo kot največji dosežek reformacijskega gibanja. Gotovo Vam je to vzelo precej časa, kajne? Po mojem mnenju je bilo Vaše delo vredno vsakega truda, saj brez tega resničen pomen Svetega pisma ne bi nikoli dosegel slovenskih kmečkih ljudi. Seveda so Vam pri tem pomagali tudi drugi slovenski protestantje. Prvi slovenski protestant je bil Primož Trubar. Že daljnega leta 1550 je izdal prvi slovenski knjigi Abecednik in Katekizem. Izvedela sem, da ste protestanti v začetku bili kar malo zaskrbljeni, saj niste vedeli, če je slovenski jezik dovolj razvit za višjo književnost. Ali ponoči kdaj niste mogli spati, ker je usoda slovenskega jezika bila v vaših rokah? No, nazadnje ste le dokazali, da temu ni tako, saj je Sebastijan Krelj napisal še eno Slovencem pomembno knjigo Otročja biblija. Všeč mi je, da ste protestanti med seboj sodelovali, saj imamo zaradi vašega truda danes Slovenci svoj jezik, ki je enakovreden vsem drugim. Če se vi ne bi tako zavzemali za slovenski jezik, bi morda tudi Brižinski spomeniki utonili v pozabo. To so bili prvi zapisi v slovenščini in zatem je slovenščina rasla in Slovenija se je osamosvojila. Danes govorimo slovenski jezik zahvaljujoč vam. A politiki vodijo državo v pogubo, država je v velikih dolgovih. Ljudje pa so brezposelni, mladi pa ne moremo slediti svojim sanjam, saj za ta poklic, ki nas zanima, morda ne bo služb. Tudi zdaj bi ljudje potrebovali tako napredne ljudi, kot ste bili Vi za svoj čas. No, dovolj o politiki. Raje Vam bom napisala kaj veselega. Ker zadnje čase veliko razmišljam o reformaciji in protestantizmu, sem napisala nekaj rimanih besed o Vas in o protestantizmu.

Včasih ljudje slovensko niso smeli govoriti.

V cerkvah so morali župniki v slovenščino prevedeno Biblijo prikriti.

Saj takrat slovenščina sploh ni bila dovoljena,
slovenska beseda je morala ostati neizrečena.

Takrat so se otroci hoteli slovensko brati in pisati učiti,
a kaj ko v šolah slovenščine niso smeli govoriti;

slovenskih knjig tam ni smelo biti.
To slovenski protestanti so uvideli,
se povezali skupaj,
ne glede, kakšnih starosti so bili,
skupaj hoteli so slovenščino uveljaviti.

Prevode Biblije, slovensko slovnico začeli so ustvarjati,
slovenski jezik zagovarjati.

Dalmatinove prevode Biblije so v sodih prenašali
in se pri tem nesumljivo obnašali.
Po približno letih dveh
je bila prevedena Biblija povsod na slovenskih tleh,
na Kranjskem, Koroški in Štajerski,
to je bil velik uspeh.

Torej, ta pesem je malo smešna, a to, da so tudi drugi Slovenci pomagali raznašati
Biblije, je dokaz, da je v slogi moč in da ljudje v težkih časih lahko združimo moči v
skupen dober namen. In tako vsi mi danes lahko rečemo protestantom in ljudem, ki so
pomagali uveljaviti slovenski jezik, čeprav nam njihova imena niso več poznana:
»Zahvaljujoč vam, slovenščina živi in ne bo nikoli pozabljena!«

Lep pozdrav!

Neža Škoda, 9. a

EVROPA V ŠOLI

POSKRBIMO ZA NAŠ PLANET

Ljudje zelo slabo skrbimo za naravo, se pravi za okolje, rastlinstvo, tudi živali in ostalo. Rada imam naš planet, zato bi to želela spremeniti.

Nekega dne sem bila na sprehodu. Uživala sem na svežem zraku. Kar naenkrat pa sem ob poti opazila plastenko. Zavila sem z očmi, misleč, kakšen nemarnež je lahko odpadek kar vrgel v naravo. A s tem ni bilo konec, ker je bilo ob poti preveč smeti, da bi jih lahko le grdo gledala. Zato sem jih začela pobirati in jih spravljati v vrečko, kar me je spomnilo na čistilne akcije, katerih se udeležujem vsako pomlad. In to je bil odgovor na moje vprašanje - večkrat bi morali imeti takšne akcije! Ampak jaz sem na žalost premlada, da bi lahko ukrepala. Morda bom kasneje imela večji vpliv na to. Do takrat pa lahko vsaj poskrbim, da sama ne bom preveč onesnaževala narave.

Ljudje prevečkrat pozabimo, da našega Modrega planeta ne onesnažujemo samo z metanjem odpadkov v naravo, temveč tudi z drugimi stvarmi kot so avtomobili in druga vozila na motorni pogon. Tega bi se lahko zavedali in bi se večkrat kam odpravili peš ali s kolesom. Zdi se mi, da se preveč zanašamo na nafto, čeprav vemo, da jo bo enkrat zmanjkalo. Sem pa ponosna na izum električnih avtomobilov, ki med uporabo ne spuščajo nevarnih in strupenih plinov v ozračje. Komaj čakam tudi to, da bodo cene teh prevoznih sredstev dostopnejše.

H grdemu ravnanju z okoljem prispevajo tudi tovarne. Te izpuščajo strupene pline in umazano vodo, včasih vročo ali pomešano z nevarnimi tekočimi snovmi. Za to stvar pa na žalost ne vem, kako bi jo lahko uredila, a je na svetu veliko ljudi in sem prepričana, da bi to težavo znali rešiti.

Ko človek kupi nek izdelek, ga nekaj časa uporablja. Mimogrede pa včasih tudi pomislim, zakaj sploh kupujemo toliko stvari, čeprav jih kar nekaj od teh ne potrebujemo. Vsaka stvar pa se čez nekaj časa zamenja z novo. Ampak kam s staro? V teh časih je odgovor preprost - vržeš jo v smeti. Tu pa se največkrat pojavi problem. Veliko preveč ljudi izdelek vrže v mešane smeti, čeprav bi jih lahko reciklirali, saj imamo zdaj zabojnike za dobesedno vsako snov. Na žalost pa ekološke otoke uporablja premalo ljudi. Predvidevam, da se nekateri izgovarjajo na to, da so ekološki otoki predaleč. To se lahko hitro reši - lahko se sprehodiš in poskrbiš še za svoje telo, ne le za okolje ali greš do njih kako drugače. Verjetno pa nekateri pravijo, da ne vedo, kam sodi določen odpadek. Zdaj ima večina ljudi doma računalnik, tablico, pametni telefon oziroma napravo z internetom, na katerem dobiš natančen in pravilen odgovor, kam spada kakšen odpadek. Prepričana sem, da se da vsak odpadek ustrezno ločiti. Seveda pa je na svetu še veliko problemov, kot so lakota, revščina oziroma denarna kriza, vojne, bolezni, nasilje in še mnogi drugi, a se jih nisem dotaknila. Poudarila bi, da se moramo zavedati, da Zemlja ne bo vedno takšna, kot je zdaj, ampak se moramo potruditi, da bo lepa in čista čim dlje.

Tinkara Robek, 6. a

SODELUJEM, SVET OBLIKUJEM

Na svetu je marsikateri otrok ali odrasel žrtev lakote.
Stopimo skupaj, da bo vsem lažje.

Svoboden bi moral biti vsak človek na svetu.

Nekateri ljudje mislijo le nase. Največkrat so to ljudje, ki imajo največ denarja in bi lahko pomagali ubogim. Nekateri ljudje pa so brez hrane in lačni trpijo. Razveselili bi se drobtinic, mi pa hrano mečemo stran.

Mi imamo toliko lepih, dragih in čistih oblek, drugi lahko o njih le sanjajo.

Ljudje imamo na svetu dovolj hrane za vse, vendar je nekateri ne cenijo. Hrana tudi ni pravično razdeljena.

Nekateri ljudje mislijo le nase. Imajo toliko stvari, pa sploh ne vedo, kaj naj z njimi počnejo. Nikoli ne pomislijo na tiste, ki nimajo nič. Sploh se ne zavedajo, da tudi denar ni pravično razporejen po celem svetu.

Na svetu je veliko sebičnih ljudi, ki bi radi imeli ves denar in hrano ter veliko stvari samo zase. Zato bi vsak človek moral pri sebi malo razmisliti o tem. Odrasli bi morali organizirati več dobrodelnih prireditev in vsi bogati bi morali veliko prispevati, ostali pa, kolikor bi lahko. Tako bi se zbralo veliko denarja in bi lahko pomagali revnim ljudem.

V vseh državah sveta bi morali imeti klube, v katerih bi z dobrodelnostjo zbirali denar za tiste otroke, ki se zaradi revščine in denarne stiske staršev ne morejo šolati.

Na svetu pa ni samo lakota in revščina, zelo veliko je tudi onesnaževanje okolja. Marsikateri človek se pelje z avtomobilom. Med vožnjo kadi in kot bi trenil mu zmanjka cigaret, zato preprosto odvrže prazno škatlico skozi okno na travo. Škatlica je ovita v plastiko ta se ne razgradi. Ohrani se lahko več sto let. Prav tako onesnažujejo okolje tovarne. Razglasiti bi morali prav poseben praznik. En mesec se ne bi ukvarjali z umazano tehnologijo, v šolo in službo bi se vozili s kolesi ali bi pešočili. V tem času bi v tovarne vgradili filtre in svet bi postal čistejši.

Stella Resnik, 5. a

SODELUJEM, SVET OBLIKUJEM

Ime mi je Anamarija. Stara sem deset let. Živim v hiši. V hiši stanujejo še ati, mami, mlajši bratec, babi in dedo. Imamo kokoši, ribice, zajca in dva mačka. Vsak v hiši nekaj dela. Dedo hrani kokoši in zajce. Babi hrani mačka. Včasih ga hranimo tudi ostali. Ne maram dela, ampak včasih je prav zabavno.

Živim dostojanstveno življenje. Nihče me ne žali, pretepa. Vsem otrokom pa ni tako dobro. Prav je, da si med seboj pomagamo. Ni prav, da ponekod deklice ne smejo v šolo in da so fantje več vredni. Vsak človek ima svoje pravice. In vsak ima svoje dolžnosti, ki jih mora opraviti. Prav je, da smo odgovorno do sebe in drugih.

Solidarnost je pomembna, ker tako lahko pomagamo drugim. Pravični moramo biti do vseh ljudi, saj smo vsi enako vredni in pomembni.

Pri nas je demokracija, zato lahko vsak pove svoje mnenje. Smo tudi svobodni in lahko gremo, kamor želimo.

V tem natečaju sodelujem, ker želim, da bi bilo vsem ljudem na svetu lepo, kot je meni.

Anamarija Novak, 5. a

SODELUJEM, SVET OBLIKUJEM

Ali veš, koliko je lačnih otrok na svetu?

Pomisli, nekateri otroci morajo delati že pri petih letih, a mi se tu samo razvajamo.

Nekateri otroci ne hodijo v šolo. Misliš, da je to dobro. A pomisli, kaj vse že znaš.

Ko vidiš oddaje za otroke z različnimi boleznimi – če imaš telefon, se kdaj spomni in pokliči na številko na zaslonu.

Pomisli na vse svoje igrače, ki ležijo pozabljene po kotih, na televizijo, računalnik, razne tablice in konzole. Ali res potrebuješ vse to? Marsikateri otrok sploh ne ve, čemu se vse to uporablja. Kocke bi pa znal sestavljati in se stisniti k plišasti igrači. Koliko otrokom ni tako lepo kot tebi!

To pa si zapomni za vedno: Podari kakšno svojo igračo otrokom, ki nimajo ničesar.

Gašper Cvar, 5. a

NAŠ SVET, NAŠA ODGOVORNOST

Zadnje besede Françoisa Rabelaisa so bile: «Iskat grem veliki morda.» Meni pa se zdi, da tudi naš svet še išče ta veliki morda, saj bi se lahko poenotili tudi z mislimi Simona Bolivarja: »Kako bom prišel iz tega blodnjaka?« Naš svet je namreč vse bolj onesnažen, denarni problemi in vse manj demokracije pa vodijo naravnost v pogubo.

Odrasli vsa bremena polagajo na rame nas mladih, saj naj bi mi spreminjali svet. A mladi smo v tem svetu izgubljeni in ne vemo, kaj bi naredili, da bi bil ta svet lepši. Ker je brezposelnost velika, ne vemo, kam bi šli v šole, s čim bi se zaposlili in kako naj nadaljujemo delo odraslih, ki je že zdavnaj izgubilo svoj pomen. Politični velikani pa nam niso veliko v pomoč in nam velikokrat niso za vzgled. Porajajo se nam različna vprašanja, na katera mnogi ne znajo odgovoriti. Če se že odločimo za neko poklicno smer, je velika možnost, da glede na vsa leta, ki jih bomo preživeli v šolskih klopeh ter vedno daljša leta naših delovnih dob v prihodnosti, sploh ne bomo dočakali pokoja. Vendar če ga bomo in se bodo denarni problemi še stopnjevali, lahko verjamemo, da naša pokojnina ne bo velika in se bomo težko preživljali. Vsi moramo ukrepati, ne za druge, ampak skupaj z drugimi. Evropsko leto 2015 je Evropsko leto za razvoj, zato lahko sicer tudi otroci in mladina prispevamo svoje zamisli, a brez pomoči starejših in bolj izkušenih ljudi, ki bodo lahko naše ideje postavili na noge, ne bo šlo. Včasih imamo ravno mlajši lahko dobre ideje za našo prihodnost. Če bi izvršili vsaj nekatere od teh idej, bi nam lahko veliko pomagali pri naši prihodnosti. Lahko bi sodelovali skupaj ter z odločitvami pomagali planetu. Vse več je tudi naravnih nevarnosti in mnogo ljudi izgubi vse svoje premoženje, nekateri pa tudi življenje, a tako nam narava sporoča, da je bolna, ker jo onesnažujemo in rabi pomoč. Razmišljati moramo globalno in se odločati za posledice vsega sveta in ne le nas ali naše države. Če bi na primer v vsaki državi sveta nekdo vrtal luknje, da bi našel nafto, bi kaj kmalu prevrtali zemeljsko jedro in naš planet bi bil uničen. Zato je dajanje pomoči bolj učinkovito takrat, ko odpravljamo težave skupaj s tistimi, katerim je pomoč namenjena. To pomeni, da se moramo poenotiti in vsi prispevati svoj dolg naravi, saj bo manj ljudi prizadetih in poškodovanih. Medsebojna pomoč in sodelovanje sta zato bistvena za obstoj človeštva. Zato sodeluj in svet oblikuj, ker gre za vse ljudi, ki so, smo, ali bomo/bodo potrebni pomoči. Ne gre zgolj za vprašanje, kako bomo pomagali, ampak kako bo to, kar bomo naredili, pomagalo vsem ljudem na Zemlji.

Nika Zakšek, 8. a

NE BODIMO ŠEBIČNI

Nekateri ljudje na svetu trpijo,
medtem ko se jim bogati smeji.
Bogati se v denarju kopajo,
medtem ko revni hiše ropajo.

Za vsakega človeka bi bilo dobro,
da je solidaren.
Naj ne bo nemaren.
Sploh pa ne sme biti nesramen.

Dobro je človeku roko ponuditi
in tako samega sebe iz pekla potegniti,
se z dobroto osvetliti
in v dobri luči prikazati.

Ne gre za pohlep ali sebičnost,
vsak poskuša biti dober do ljudi okoli sebe.
Temu pravimo soodvisnost.
Ne delamo tega samo zase, temveč tudi za druge.
Lepo pa je tudi, če komu kdaj vrnemo usluge.

Nika Gošek, 7. a

NAŠ SVET, NAŠE DOSTOJANSTVO, NAŠA PRIHODNOST

Skozi naslednje črke, besede, vrstice se bom imela priložnost poglobiti v teme, ki se dotikajo celega sveta in so pomembne v našem življenju. Sem otrok, ki si želim, da bi bil ta svet prijazen do vseh ljudi ne glede na okoliščine. Predvsem pa bi si rada zgradila dostojno življenje in prihodnost vsem otrokom sveta. Velikokrat se sprašujem, kaj zame pomenijo solidarnost, medsebojna pomoč in odgovornost.

Solidarnost zame ne pomeni samo tega, da človeku, ko je v stiski, nekaj daš, temveč ga nekaj naučiš, skupaj spoznata napake in jih skupaj rešita. Solidarni smo lahko v različnih primerih, ne samo v pomoči revnim. Lahko si izberemo zelo preproste primere na šolski ravni: pomoč sošolki/sošolcu, ki ima učne težave, ali pa zbiranje oblačil in dobrodelni nastopi za zbiranje denarja za šolske potrebščine. V Sloveniji imamo veliko dobrodelnih organizacij: Rdeči križ, Karitas, Anina zvezdica ... Zelo podpiram te organizacije, a to še zdaleč ni dovolj, da bi nahranili vse lačne ljudi, vendar vseeno vsak evro šteje in ga tudi sama rada podarim. Slovenci smo narod, ki smo solidarni in radi pomagamo sožalovanom, ki so v stiski in rabijo pomoč. Tudi v času poplav smo pomagali drug drugemu in mislim, da sta solidarnost in medsebojna pomoč vsaj dve dobri vrline, ki nas povezujeta v današnji krizi. Na svetovni ravni pa je povprečnost solidarnosti po mojem mnenju veliko manjša kot povprečje v Sloveniji. Države po svetu so preveč samovšečne, premalo solidarne in skopuške, vse to pa pripelje do gromozanske revščine. Po svetu je največ revežev v Aziji, Afriki in jugovzhodni Evropi. Dam lahko zelo jasen primer, kako smo ljudje nerazumni. Kupila sem kamero, ki je stala 400 evrov. S tem denarjem bi lahko nahranila okoli 200 lačnih ljudi v predelu Indije, ki na mesec porabijo dobrih 10 dolarjev. Upam, da se bo nad temi številkami zamislil še kdo in spremenil mnenje, tako kot sem ga jaz. Imam pa tudi željo, da bi se solidarnost v naslednjih letih bistveno povečala in v to tudi verjamem.

Medsebojna odvisnost povezuje družino, prijatelje, šolo, državo, Evropo in na koncu te povezave združujejo cel svet. Da bi lahko rešili vse tegobe, moramo biti povezani. Kot sem že omenila, smo ljudje premalo solidarni in predvsem preveč tekmovalni, zato smo težko povezani, kot bi si želeli. Ko bodo po svetu divjale vojne in verska nasprotja, se ne bomo nikoli povezali in bili odvisni drug od drugega. Če pa hočemo, da so države povezane druga z drugo in na koncu skupaj cel svet, pa je treba najprej rešiti težave znotraj države. V Sloveniji je to verjetno zelo dolgotrajen postopek. A to še ne pomeni, da ne znamo stopiti skupaj. Pomagali smo v Srbiji, ko so divjale poplave, darovali denar pri bankrotu Grčije, kljub temu da smo sami v denarni stiski, podprli Francijo po terorističnem napadu, nekaj let prej smo dali dom beguncem iz Bosne, pomagali državam pri potresih, v Indoneziji in na Sumatri pri naravni katastrofi cunamija ...

V 21. stoletju pa je večkrat osrednja tema onesnaževanje. Zaradi razvoja tehnologij je prišlo na svetovni ravni do različnih vrst onesnaževanja, kot je na primer onesnaževanje voda, zraka ... Mislim, da se je svet tega začel zavedati malo prepozno, a vseeno je dobro, da se tega zavedamo in skušamo to preprečiti. Za onesnaževanje pa smo

odgovorni prav vsi. V našem kraju vsako leto potekajo čistilne akcije, čiščenje šolske okolice in ločevanje odpadkov.

Odgovornost zahteva pri človeku neko mero discipline. Najprej se moramo vprašati, kako odgovorno ravnati sam s seboj in do sočloveka ter se odgovorno obnašati do okolja, ki je povezano tudi z onesnaževanjem. Tako kot v Evropski uniji, ki teži k uravnoteženemu razvoju vseh držav v njej, si želim, da bi k takim podobnim težnjam sledil še preostali svet. Posledično bi imeli lahko vsi otroci in mladostniki možnost šolanja, zdravniške oskrbe, da bi prišli do skupnega glasa glede izkoriščevanja in dela otrok. Cilji, za katerimi stremi razvitejši svet in ti isti cilji, ki so le želje revnejšega sveta, so odgovornost vseh nas in si jih moramo enako želeli doseči prav vsi prebivalci našega planeta.

V prihodnosti si ne želim več gledati po televiziji lačnih otrok in ljudi, otrok, ki beračijo in si sami rešujejo življenja. Življenje je čudež, je podarjeno, zato si želim, da ga preživimo v miru in sožitju v družini, z ljudmi v naši okolici, narodi, verskimi skupinami ...

Maruša Bračun, 7. a

Lepši svet

Ne osnesnažujte narave, okolja,
počistimo ta svet, kakor nam je volja.
Naj Zemlja zasije od čistoče,
da še Sonce tako lepo jo hoče.

Kupimo si kolesa ali hodimo peš,
saj takšna so pravila,
da z avtomobilom pač ne greš.

Tako za zdravje skrbimo,
da brez stresa živimo,
drevesa pa posadimo,
da več kisika dobimo.

Kristina Umek, 6. a

S	P	E	V	R	O	P	A	M	L	V
S	O	O	N	M	E	B	K	P	O	A
D	R	L	D	A	T	L	U	O	Č	R
A	E	A	I	A	T	I	J	M	E	Č
R	D	V	Z	D	R	E	E	A	V	E
U	R	A	U	V	A	I	Č	G	A	V
J	Ž	R	J	S	O	R	M	A	N	A
E	A	U	E	V	O	J	N	M	J	N
M	V	J	P	O	M	O	Č	O	E	J
O	A	E	N	A	R	A	V	A	S	E
D	L	M	N	A	T	E	Č	A	J	T

Poišči vse besede in jih obkroži.

Iz preostalih črk po stolpcih sestavi naslov letošnje Evrope v šoli.

SOLIDARNOST
DRŽAVA
POMOČ
LOČEVANJE
EVROPA
VARUJEM
POMAGAM
DARUJEM
NATEČAJ
RAZVOJ
VARČEVANJE
NARAVA
PODARIM

David Lackovič, 6. a

Brestanica, 1. 3. 2015

Draga dobrota!

Zdi se mi, da se tvoj naslov čedalje bolj oddaljuje od ljudi. Vseeno pa vem, da še vedno prebivaš v vsakem od nas in skrbiš za lepe trenutke. Verjetno bi bili brez njih že pogubljeni v tem, čedalje bolj industrijskem svetu.

Včasih se mi zdiš kot ptica, ki si je svoje gnezdo spletla v naših srcih. Ljudje v hrupu motorjev, strojev in kovancev ne slišijo več tvojega petja? Kaj pa vest? Ta je kakor vrtnica v tvojem kljunčku in nas s svojimi bodicami venomer zbadala. Lahko jo, kakor naš planet, gnojimo z lažmi, zastrupljamo z obračanjem od resnice, ampak njene bodice nas bodo le še bolj zbadale. Tudi naša Zemlja, ki nam je dala prostor za življenje, bo kmalu uničena. Od ljudi pa je odvisno, koliko časa si bomo še pustili za življenje na njej. Čedalje bolj si zatiskamo oči pred realnostjo, jo v podzavesti potiskamo stran od sebe in si jo predstavljamo nam nedostopno. Smo mar pozabili, da so vzponi in padci? Vzponi zato, da tistim, ki so na tleh, nudimo pomoč, padci pa, da spoznamo, kdo jo je pripravljen nuditi nam. Življenje je kot kolo sreče in nihče ne more premikati njegove ročice. Lahko pa poskrbimo, da nam bo tudi v nesreči uspelo skupaj čim prej priti na noge.

Dobrota, kdaj si odšla od nas? Kdaj smo te odgnali in kdaj te bomo pripravljeni z odprtimi rokami sprejeti nazaj? V upanju, da se kmalu s polno mero vrneš med nas, ti želim čim bolj delovno prihodnost!

Dobrotljiv pozdrav!

Tvoja Lea

Lea Petrišič, 7. a

REVŠČINA

Revščina od hudirja je,
saj lahko doleti nas vse.
Sploh pa mlade zdaj skrbi,
saj kriza nam grozi.

Kriza pa je grozna starka,
ki nam je že stara znanka.
Državo spremlja že nekaj let,
a medtem politiki hočejo rešiti svet.

Med njimi ni niti enega, ki ni goljuf,
državo obračajo, kot bi iskali tartuf.
In potem vprašamo se:
»Le od kod revščina prišla je?«

A če skupaj mi stopimo,
lahko jo tudi rešimo.
Saj kdor po duši reven ni,
ta tudi krizo preživi.

Lana Radej, 7. a

ZAKLJUČNA PRIREDITEV - EVROPA V ŠOLI

V torek, 21. 4. 2015, smo učenci, ki smo sodelovali pri projektu Evropa v šoli, po prvi šolski uri odšli z avtobusom na Senovo, kjer je potekala zaključna prireditev.

Ko smo napolnili dvorano do zadnjega sedeža, se je začelo. Najprej so na vrsto prišli nagovori. Za njimi se je z igro Okostnjaki v omari predstavila OŠ Artiče. Kasneje so učenci iz te šole tudi zapeli. Za tem je bila na vrsti podelitev priznanj. Ob koncu so bili še govori in zahvale. Ko se je podelitev zaključila, smo učenci dobili malico.

Okrepčani smo se z avtobusom vrnili v šolo in k pouku.

Tinkara Robek, 6. a

